

WEAPON UNIVERSE

ผจญภัยในโลกออนไลน์

Online 6

Story : Sengjar

165

ต่างจากเธอ

วันส่งจิตไปถามโลกในตอนที่มังกรกำลังบินตรงเข้ามาใกล้

“มังกรตัวนี้เกี่ยวข้องกับสิบมังกรที่ผนึกโลกไว้หรือเปล่าครับ” วันถามเพราะถ้าเกี่ยวข้องกันจริง จะได้ให้โลกออกมาจัดการตามที่ตกลงกันได้

“มังกรระจอกแบบนี้หรือ ข้าไม่รู้จักด้วยซ้ำ เจ้าอยากทำอะไรก็ทำเถอะ” โลกส่งจิตตอบกลับมาแบบไม่ใส่ใจนัก

“อืม...ระดับแม่ทัพ ฆ่าไปก็ไม่ได้สกลหัวใจมังกรอาฆาตเพิ่ม จะเอาเลือดไปเพิ่มความสามารถให้อศวอริสก็ดูกระจอกเกินไป เดี่ยวเสียสมดุลหมด ส่วนรสชาติคงสู้เชรวิหรือยามาตะโนะโอโรจิไม่ได้แน่ เป็นได้แค่ของกินแก้อยากสินะ ผมยังไม่เคยกินมังกรไฟเลย ก็ถือว่าน่าลองอยู่ เซอร์เบอริสจะได้มีอะไรกินเล่นด้วย” วันวิเคราะห์สิ่งที่จะได้จากมังกรไฟ

ตัวนี้ ซึ่งดูแล้วคงเป็นไปได้แค่อาหารกินเล่นที่ดีกว่าเนื้อชนิดอื่น

“พี่เขยเอาใจดีคะ พี่เขยจะจัดการเองหรือให้หนูจัดการเพราะเห็นมันบินมาทางพี่เขยอะ” อควอริสถามหลังจากมังกรเข้ามาใกล้มากแล้ว เธอไม่มั่นใจว่าตัวเองจะฟันเกล็ดมังกรเข้าหรือเปล่า แต่ก็อยากลองสู้กับมังกรดู หลังจากที่เราทำอะไรโลกไม่ได้เลย

“เอาไว้ก่อนละกันนะ จะว่าไปอควอริสยังไม่เคยกินเนื้อมังกรสินะครับ สนใจจะลองกินหรือเปล่า ในบรรดาเนื้อทั้งหมด มันอร่อยมากที่สุดเลยละครับ ถึงตัวนี้ไม่น่าอร่อยเท่าตัวที่ผมกินมาก็เถอะ” วันถามพลางนึกถึงอาลิเซ่ที่ดูเหมือนจะไม่ชอบเนื้อมังกรสักเท่าไร

“สนใจสิ แต่หนูว่ามังกรตัวนี้มันผอมไปนะคะ เนื้อไม่น่าจะเยอะเท่าไร” อควอริสตอบ พี่เขยคงมีวิธีกำจัดไม่ยากเท่าไร

“คิดเหมือนผมเลย สงสัยเจ้าของคงเลี้ยงไม่ดีเท่าไร งั้นก็ต้องจับไปให้ริสซุนให้อ้วนก่อนแล้วค่อยกินสินะ” วันมองมังกรไปอย่างเสียดยที่รูปร่างไม่ค่อยใหญ่แถมยังผอมอีก ถ้าเอามาแบ่งกันกินคงไม่ทำให้หายอยากแน่

“ไหนๆ เจ้าก็คิดจะเลี้ยงแล้ว เลี้ยงให้มันเป็นระดับราชาแล้วค่อยกินไม่ดีกว่าหรือ” โลกสังจิตมาถามความเห็นต่อ แบบนั้นมันจะได้ประโยชน์มากกว่า

“ไม่ดีกว่าครับ กว่าที่จะถึงระดับราชาคงต้องหามอนสเตอร์มาให้มันเยอะพอควร อีกอย่างถ้าไปถึงเมืองที่อยู่ลึกกว่านี้คงมีมังกรระดับราชาให้กินอยู่แล้ว ที่สำคัญคือผมคงรอนานขนาดนั้นไม่ได้แน่ เขาเป็นวาระระหว่างที่รอมันอ้วน ก็ให้ฝึกพวกอควอริส จะได้ออกกำลังกายไปด้วยในตัว เนื้อคงรสชาติดีขึ้น” วันสรุปความคิดทั้งหมดแล้วลอยขึ้นไปหาเฟลมดราคอนด้วยท่าทางสบายๆ

“ท่านผู้กล้าโปรดระวังตัวด้วย!” เจ้าหญิงตะโกนด้วยความ

เป็นห่วง เฟลมดราคอนเป็นมังกรร้ายที่คร่าชีวิตศัตรูของเมืองอัลเบิร์ตไปมากมาย ทั้งยังมีเปลวเพลิงที่เผาทำลายได้แทบทุกสิ่งจนยากต่อการป้องกัน

เฟลมดราคอนมองมนุษย์ที่ลอยอยู่ตรงหน้ามันด้วยความโกรธแค้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน พร้อมกับนึกแปลกใจที่ตัวเองเป็นแบบนี้ ยิ่งเมื่อเห็นมนุษย์ตรงหน้าไม่มีท่าทางหวาดกลัวมันเลย ก็ยิ่งทำให้โมโหเพิ่มขึ้นไปอีก มันจึงพ่นไฟใส่มนุษย์ตรงหน้าทันที แต่แล้วกลับมีหอกเหล็กขนาดใหญ่เข้ามาบังไฟของมันเอาไว้ และหอกเล่มนั้นก็ไม่ได้หลอมละลายไปอีกด้วย

วันเปลี่ยนหอกเหล็กระดับ A ที่ได้มาจากเมืองได้สมุทรให้เป็นโซ่เหล็กยาวที่มีลูกตุ้มอยู่ตรงปลายด้านหนึ่ง วันฉนีกลมปรารถนาเพิ่มความแข็งแกร่งพร้อมควบคุมลูกตุ้มให้หมุนเป็นวง รัตตวัฟเฟลมดราคอนเอาไว้อย่างรวดเร็ว แล้วหายตัวเข้ามิติลบระดับพิเศษไปพร้อมๆ กัน

ภายในมิติลบระดับพิเศษ

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านค่ะ” ริสะกล่าวต้อนรับ

บ๊อกกๆ! แผล็บ

เซอร์เบอร์สเห่าต้อนรับพร้อมกับเลียปากเมื่อเห็นเจ้านายพามังกรของโปรดของมันมาด้วย

“ริสะ ช่วยหาอะไรให้มังกรตัวนี้กินหน่อยครับ พอมันอิ่มแล้วค่อยเอาไปทำอาหาร” วันพุดจบก็เข้าประตูกลับเข้าเกม

ริสะเดินสำรวจเฟลมดราคอนที่ถูกมัดอยู่ แล้วหันมาถามเซอร์เบอร์สว่า

“เซอร์จิ้ง รอบนี้เอากะตุกมาทำแบบไหนดี อบอุ่นหมีแรงแดันดีไหม กระตุกจะได้ نرم กินง่ายๆ”

บ๊อกๆ!

เซอร์เบอร์ธส่ายหน้า

“มันนิ่มไปไม่ชอบ ชอบแบบกัดมากกว่านั้นหรือ” จันเอาไปต้มซุบก่อนแล้วเอามาให้กินดีไหม” ริสะเสนอต่อ

บ๊อกๆ!

เซอร์เบอร์ธพยักหน้าพร้อมเข้าไปคลอเคลียต้นขาของริสะ แล้วหันไปมองเฟลมดราคอนและเลียปากที่มีน้ำลายไหลออกมาเล็กน้อย

“ไม่ได้นะ ต้องขุนให้อ้วนก่อน ตัวผอมอย่างนี้เจ้านายกินเดียวเดี๋ยวก็หมด เดี่ยวริสะจะหาอาหารเสริมกระดูกมาให้กินด้วยดีไหม ตอนนี้ต้องรอก่อนนะ” ริสะดูเซอร์เบอร์ธที่ทำท่าตะกละอยากกินตอนนี้เลย

บ๊อกๆ!

เซอร์เบอร์ธเห่าแบบเสียดายนิดๆ แล้วเดินไปเลียเฟลมดราคอนเพื่อลองชิมรสชาติเบื้องต้นดู ส่วนเฟลมดราคอนนั้นตัวสั่นด้วยความหวาดกลัวเมื่อรู้ว่ามันผู้ยิ่งใหญ่กำลังจะตกเป็นอาหารของกลุ่มคนเหล่านี้

หน้าเมืองยูเรเซีย

วันปรากฏตัวออกมาอีกครั้ง ซึ่งทั้งสองฝ่ายยังคงเผชิญหน้ากันอยู่แต่ไม่มีใครทำอะไร และพวกทหารก็ดูเหมือนจะยอมจำนนกันหมดแล้ว

“แก! เอามังกรเข้าไปไหน!” อัลเบิร์ตโวยวายทันทีเมื่อวันปรากฏตัว

“อืม...สบายใจได้ครับ ผมเอากลับบ้านไปเลี้ยงให้มีเนื้อหนังหน่อยแล้วค่อยจัดการกินนะครับ ความจริงถ้าคุณอัลเบิร์ตคิดจะเลี้ยงมังกรที่เป็นสัตว์ตัวใหญ่ก็ควรลงทุนหน่อยนะ ดูสิ ผอมกว่ามังกรตัวอื่นๆที่ผมเคยกินมาเลย” วันตอบแล้วค่อยๆ ลอยกลับไปทางฝั่งตนเอง

“แก! มังกรที่ข้าจับมาด้วยความยากลำบาก แกกลับเอาไปกิน มันจะมากเกินไปแล้วนะ!” อัลเบิร์ตตะโกนออกมาด้วยความเจ็บใจ มังกรนั้น

จับมายากแสนยาก กินก็จุ แกรมยังใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้นอกจากเอาไว้
ข่มขู่ศัตรู แต่ตอนนี้กลับถูกจับไปกินเสียอย่างนั้น

“อืม...ก็มันเป็นการต่อสู้แบบตายไปข้างหนึ่ง ดังนั้นผมจะฆ่ามังกร
ก่อนหรือหลังก็เหมือนกันแหละครับ ว่าแต่มีมังกรอีกสักตัว หรือพอจะรู้จัก
แหล่งที่มีมังกรแถวๆ นี้ไหมครับ ไม่ต้องระดับบอสก็ได้ละนะ มีตัวเดียว
แบบนี้ผมกลัวไม่พอแบ่งกัน” วันอธิบายและถามเพิ่ม เพื่อจะไปหามา
เป็นออร์เดิร์ฟเสริมได้

“ไม่มีไฉน! มังกรไม่ใช่หมูจะได้ไปหาได้ตามตลาด! แก...แก...แก
แท้จริงก็คือนางอูมาแล้วสู้กันตรงๆ สิ” อัลเบิร์ตทำท่ายด้วยความไม่พอใจ
เริ่มคลั่ง

“แล้วทำไมผมต้องสู้ให้เหนื่อยด้วยละครับ ตอนนี้ยังงัยคุณก็แพ้
อยู่ดี” วันถามกลับ ในใจก็คำนวณเวลาที่จะต้องพาเอซิสไปอีกเมือง ถ้า
เสียเวลานานกว่านี้คงไม่ดี

“ถ้าแกเป็นลูกผู้ชายจริง มันต้องวัดกันตรงๆ ด้วยดาบสิ” อัลเบิร์ต
พยายามหาเหตุผลประกอบ

“เท่าที่ผมเคยอ่านหนังสือมา ไม่เคยได้ยินคำนี้ครับ ส่วนในตำรา
พิชัยสงครามก็มีแต่ว่าคนเราควรใช้สิ่งที่ถนัดที่สุดในการต่อสู้ และควร
สร้างเกมของตนขึ้นมา ไม่ใช่เดินไปตามเกมของคนอื่น” วันแย้งออกมา
อย่างชัดถ้อยชัดคำ

“อืม...หนูเป็นผู้หญิงก็ไม่เกี่ยวสิ” อควอริสเสนอบ้าง

“โอ้ไฉน! เขาเรียกว่าศักดิ์ศรีของนักสู้ เข้าใจบ้างไหม!” อัลเบิร์ต
ไวววายเหมือนคนไร้สติเข้าไปทุกที

“ผมไม่ใช่ผู้หญิงก็ไม่เกี่ยวสิ” วันวิเคราะห์ลักษณะตัวเองเสร็จจึง
ตอบกลับไป

“แกจะบอกว่าเป็นพวกหนอนหนังสือหรือไง เก่งเสียขนาดนี้ หา!”

“อืม...ก็ใกล้เคียงนะครับ ถึงผมจะทำอย่างอื่นด้วย แต่มันก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องสู้กันนี่ครับ” วันพยักหน้ายอมรับ

“โอ้โห้! นอนหนังสือบ้าอะไร! เข้าประชิด! แกจะกวนไปถึงไหนไอ้ซี้ชลาด!” อัลเบิร์ตยังไม่พอใจมากขึ้นที่ฝ่ายตรงข้ามล้อเล่นกับเขาแบบนี้

“ไอ้! แน่จริงมาสู้กันสิ แบบนี้มันซี้โกงนี่” เหล่าแม่ทัพสนับสนุนอัลเบิร์ตกับทางรอดสุดท้าย ถึงอีกฝ่ายดูจะไม่สนใจคำด่าแม้แต่น้อยก็ตาม

“พี่เขยคะ คินดาบไปให้พวกนั้นได้หรือเปล่า หนูจะได้เอาคืนตอนประลองด้วย” อควอริสเริ่มรำคาญเสียงโวยวายที่ดูน่าเบื่อขึ้นทุกที

“ตามใจครับ แต่ระวังไว้หน่อยนะ พวกนี้อยู่ในระดับแม่ทัพทั้งนั้น” วันโยนดาบให้พวกอัลเบิร์ตตามที่ขอ เขาเองก็อยากให้อควอริสได้ฝึกกับคนหลายแบบอยู่แล้ว

อควอริสใช้วิชาตัวเบาหลยตัวลงจากกำแพงไปยืนตรงหน้าแม่ทัพเหล่านั้น ซี้ดาบในมือขวาชูขึ้นเพื่อท้าทาย

“เฮลละ เข้ามาพร้อมๆ กันได้เลย”

“แล้วแกจะต้องเสียใจ พวกแกจะรอให้มันมาฆ่าหรือ จัดการมันสิ!” อัลเบิร์ตหยิบดาบมาฉีกลมปราณ แล้วสั่งให้แม่ทัพคนอื่นๆ เข้าไปต่อสู้

อควอริสรับมือแม่ทัพทั้งสามอย่างไม่เต็มทีนัก เธอไม่กล้าใช้ท่าโจมตีแบบวงกว้าง กลัวว่าคนอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องจะถูกลูกหลงได้รับบาดเจ็บไปด้วย แต่แม้ว่าฝีมือของทั้งสามคนไม่ว่าจะทั้งพลังปราณหรือเชิงดาบก็ไม่ธรรมดาสมตำแหน่งแม่ทัพ คมดาบพาดมาทั้งซ้ายขวารวมถึงด้านหน้าอย่างต่อเนื่อง เธอก็ยังสามารถรับมือได้โดยไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วน เพราะฝีมือดาบของเธอโดยรวมดีกว่าคนพวกนี้ในระดับหนึ่ง ยิ่งสู้นานเท่าไร เธอก็ยิ่งจับทางได้มากขึ้นเรื่อยๆ จากความสามารถอ่านเพลงดาบที่มีติดตัวมา

ในขณะที่กำลังสู้กันอยู่ อควอริสก็สัมผัสได้ถึงดาบที่พุ่งเข้าหาจากด้านหลัง และด้วยการฝึกพิเศษแทบรากเลือดของพีเซย เธอจึงหมุนตัวบิดดาบด้วยพลังเต็มที่จนดาบกระเด็น จากนั้นก็ใช้หลังเท้าเตะปลายดาบของอัลเบิร์ตที่กำลังตกใจ จนตัวหมุนกระเด็นไปล้มคว่ำกับพื้นด้านหลัง ส่วนดาบที่ลอยขึ้นไปก่อนหน้านั้นก็ร่วงลงมาปักเข้าที่ตำแหน่งเดิมซึ่งเคยปักในลานประลอง

“อ๊ย! นายนี้ชอบถูกดาบเสียบตรงนั้นก็ไม่บอก ครั้งหน้าฉันไม่สู้กับนายแล้ว” อควอริสทำหน้าขะแยงแล้วหันไปปรับมือกับแม่ทัพต่อหลังจากสู้ไปได้สักพัก เธอก็คุ้นกับรูปแบบของแม่ทัพทั้งสามจนเริ่มรู้ได้มากขึ้น เธอชักดาบกลับตัดข้อมือแม่ทัพด้านซ้าย แม่ทัพที่เหลือจึงชะงักไป อควอริสอาศัยจังหวะนั้นจู่โจมสองดาบต่อเนื่องและชนะได้ในที่สุด เมื่อหันดาบไปทางเสนาบดีฝ่ายซ้ายก็พบว่าอีกฝ่ายยกมือขึ้นยอมแพ้เช่นกัน

เมื่อแม่ทัพฝั่งตะวันตกเห็นว่าการต่อสู้ได้สิ้นสุดลง จึงสั่งทหารเข้าไปคุมตัวคนทั้งหมดเอาไว้ พร้อมสั่งให้แพทย์มารักษาพวกแม่ทัพ

“ตอนนี้เรื่องทั้งหมดก็จบลงด้วยดีแล้ว เราต้องขอขอบคุณท่าน The One มาก ถ้าไม่ได้ท่าน เราก็ไม่รู้ว่าจะต้องสูญเสียประชาชนจากการต่อสู้กันเองไปมากน้อยขนาดไหน” เจ้าหญิงกล่าวขอบคุณจากใจ

“ยังไม่จบหรอกครับ เพราะเมืองแห่งนี้ยังไม่ได้พระราชทานที่เหมาะสมเลย” วันยิ้มตอบเจ้าหญิงเอมีเรีย

“พระราชทานที่เหมาะสมมากที่สุดหรือ ใครกัน เรารู้จักหรือไม่” เจ้าหญิงเอมีเรียถาม เนื่องจากคนคนนั้นจะต้องมาเป็นคู่แต่งงานของเธอ เพื่อจะปกครองบ้านเมืองด้วยกัน

“เจ้าหญิงต้องรู้จักอยู่แล้วครับ ออกมาได้แล้ว พระราชาโยเซฟกับเสนาบดีฝ่ายขวา” วันหันไปทางกลุ่มชาวบ้านที่อยู่ในกำแพงเมือง ลึน

เสียง วงล้อมของชาวบ้านก็เปิดอกให้เห็นผู้ชายสองคนสวมเสื้อคลุมปิดบังใบหน้า และเมื่อเปิดหมวกออกก็พบว่าเป็นชายวัยกลางคนท่าทางสง่า กับชายสูงอายุท่าทางมีความรู้ยุ่งๆ กัน

“ท่านพ่อ!” เจ้าหญิงเอมีเรียตะโกนแล้วรีบวิ่งลงจากกำแพงไปหาชายวัยกลางคน

“ท่านพ่อยังไม่ตาย ลูกดีใจจริงๆ” เจ้าหญิงร้องไห้ออกมาและโผล่เข้ากอดพระราชชา

“ลำบากลูกแล้ว พ่อขอโทษจริงๆ” พระราชาโยเซฟโอบไหล่พร้อมกับหลังน้ำตาออกมา

เสนาบดีฝ่ายขวาเอ่ยถามชายหนุ่มผู้เก่งกาจที่ลอยตามลงมาด้วยสีหน้าสบายๆ

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าพระราชายังไม่ตาย และพวกเราหลบอยู่ที่นี้”

“นั่นสิ เพราะเรื่องที่เรายังไม่ตาย มีเพียงคนไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้” พระราชาโยเซฟหันมาถามอย่างแปลกใจด้วยอีกคน

“อืม...ตอนแรกผมก็ไม่ทราบหรอกครับ แต่เหตุการณ์หลายอย่างมันแปลกเกินไป อย่างแรกคือทำไมจัดการแข่งขันทันที ทั้งที่ยังจับตัวเสนาบดีฝ่ายขวาซึ่งถูกกล่าวหาว่าลอบปลงพระชนม์ไม่ได้ และเท่าที่ผมทราบ ดูเหมือนจะไม่มีใครคัดค้านเลย กระทั่งท่านแม่ทัพฝั่งตะวันตกยังเห็นดีด้วย จากนั้น ช่วงที่ผมกำลังจัดการอัลเบิร์ตที่กองการแข่งและโคเนซัน พอหันไปก็เห็นแม่ของเด็กคนหนึ่งกล่าวขอโทษ ซึ่งผมมองตาก็คือรู้ว่าเธอโกหก ทางเดินตรงนั้นก็ได้แคบนัก และผมโคจรลมปราณอยู่ตลอดเวลาจนเป็นนิสัย ดังนั้นแรงกระแทกนั้นจึงไม่น่าจะมาจากเด็กวิ่งชน แต่เป็นพลังลมปราณของใครสักคนมากกว่า ซึ่งน่าจะเป็นฝีมือของท่านเสนาบดีฝ่ายขวาใช้ไหมครับ”

วันอธิบายสิ่งที่เขาเจอในลานประลอง

“ยอดเยี่ยม ถูกต้องแล้ว ผมสลับตัวพระราชินีที่ได้รับบาดเจ็บกับตัวปลอมแล้วพาหลบหนีออกมาเองละ ส่วนเรื่องการประลอง ผมเป็นคนบอกแม่ทัพฝั่งตะวันตกไม่ให้คัดค้าน เช่นเดียวกับเรื่องที่เราไปขัดขวางท่าน ผมไม่คิดว่าคนอย่างอัลเบิร์ตจะพลาดอะไรง่าย ๆ แบบนั้น พอหันไปก็เห็นก้อนหินปรากฏขึ้นมาในมือท่านพอดี จึงโจมตีให้ท่านเสียสมาธิ แต่ไม่นึกเลยว่าท่านที่ร้องออกมาแบบนั้นจะยังรักษาสมาธิเอาไว้ได้อีก ไม่สิ ท่านไม่เป็นอะไรเลยต่างหาก”

เสนาบดีฝ่ายขวาวิเคราะห์อีกครั้งหลังเห็นสีหน้าไม่ทุกซักรุ่นในการจัดการทุกอย่างได้ง่ายดาย การที่อีกฝ่ายร้องออกมาในตอนนั้นคงเป็นการโกหกเช่นกัน ไม่นึกเลยว่าจะมีคนใดโฉบลอบปรานโดยที่เขายังดูไม่ออก

อควอริสฟังไปก็กลืนน้ำลายไป ถือว่าโชคดีที่เธอไม่เคยเข้าไปแก๊งที่เขยทางด้านหลัง เธอไม่อยากนึกสภาพตัวเองหลังจากนั้นเลย พร้อมกับนึกโล่งอกแทนเด็กที่ไม่ได้ชนพี่เขยแบบจิงๆ เพราะไม่อย่างนั้นคงโดนยึดยารักษาแน่ๆ

‘โชคดีไปนะเจ้าหนู’

“พลังที่ท่านใช้ ผมไม่รู้สึกละไรมากไปกว่ามีของมากกระทบหลังเท่านั้นละครับ ที่ผมแก๊งร้องออกมาก็เพื่อให้ดูสมจริง เพื่อจะได้ดูแผนขั้นต่อไป ยังโชคดีที่ท่านไม่ให้เด็กกระแทกผมเต็มแรง ไม่งั้นเด็กคงเจ็บหนักไปแล้ว และอัลเบิร์ตคงไม่ค่อยดีเท่าไรจริงแท้ไป ส่วนที่มันใจว่าเป็นแผนเพราะเสนาบดีฝ่ายซ้ายไม่ได้แย่งผลการแข่งขัน ผมคิดว่าท่านต้องการให้อัลเบิร์ตชนะ เพื่อจะดูว่ามีใครทรยศไปเข้าพวกกับเสนาบดีฝ่ายซ้ายบ้าง เรียกว่าพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสสินะ หากผมเดาไม่ผิดละก็ถ้าอัลเบิร์ตชนะจริงๆ ท่านเสนาบดีฝ่ายขวาน่าจะกำจัดคนทั้งหมดในงานเลี้ยง แต่พอเป็นฝ่ายของผมที่ชนะขึ้นมา ทำให้เสนาบดีฝ่ายซ้ายยัง

คงระวังตัว จึงแบ่งคนไปประจำในหลายๆ จุด” วันอธิบายสิ่งที่คาดคะเนต่อไป

“เยี่ยมมาก ท่านวิเคราะห์ได้ดีมาก ฉันขอถามข้อสุดท้าย ท่านมั่นใจได้อย่างไรว่าเป็นแผนของผม และพระราชายังไม่ตาย” เสนาบดีฝ่ายขวาถามข้อสงสัยสุดท้าย

“เรื่องนี้ก็เพราะท่านแม่ทัพฝั่งตะวันตกเป็นคนบอกครับ” วันตอบ

“เดี๋ยวลี ผมไม่ได้พูดอะไรออกมาเลยนะ” แม่ทัพฝั่งตะวันตกแย้งด้วยความงุนงง

“ใช่ครับ ท่านไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่การกระทำของท่านสื่อออกมา ความจริงผมจะบุกไปช่วยเจ้าหญิงคนเดียวก็ได้ แต่ผมแค่อยากจะพิสูจน์ข้อสันนิษฐานของตัวเองจึงไปคุยกับท่านแม่ทัพ และท่านแม่ทัพก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ทำให้ผมมั่นใจใจครับ” วันตอบข้อโต้แย้งของแม่ทัพ

“เดี๋ยวก่อนนะ ผมแค่ให้ความร่วมมือในการช่วยเหลือเจ้าหญิงมันผิดตรงไหนกัน” แม่ทัพฝั่งตะวันตกยังไม่เข้าใจว่าตัวเองทำแผนแตกตอนไหน

“เพราะให้ความร่วมมือกับคนนอกอย่างผมแต่โดยดีไงครับที่ทำให้ผมแปลกใจ คนที่จงรักภักดีต่อเจ้าหญิงแต่กลับยอมรับการช่วยเหลือจากคนที่ไม่รู้จักหน้ากันมาก่อนยอมอาจทำให้มีปัญหาได้ และผมคิดว่าคุณไม่น่าจะกล้าเสี่ยงขนาดนั้น แสดงว่าต้องมีใครที่ใหญ่กว่าคุณสั่งการลงมา ซึ่งก็มีแค่พระราชหรือไม่ก็ท่านเสนาบดีฝ่ายขวาเท่านั้น แต่สิ่งที่ทำให้ผมมั่นใจมากที่สุดก็คือ ทั้ๆ ที่ถ้าคาร์ลแต่งงานกับเจ้าหญิง คุณก็จะได้เป็นคนที่มีอำนาจมากที่สุดแท้ๆ แต่คุณกลับเลือกที่จะหันมาถามความเห็นของคนนอกแบบผม แถมยังเชื่อที่ผมพูดอีก ที่สำคัญคุณสามารถรวบรวมชาวเมืองทั้งหมดได้อย่างรวดเร็วมาก เหมือนกับว่ามีการเตรียมการมา

ก่อน มันผิดปกติเกินไป” วันซึ่งแจ่มรวมถึงอธิบายแผนการบางส่วนของเขา

“ยอดเยี่ยม ยอดที่สุด ท่านสามารถวิเคราะห์แผนการทั้งหมดได้ถูกต้องไม่มีผิดแม้แต่น้อย แต่ข้าขอถามคำถามหนึ่งก็แล้วกัน ทำไมท่านถึงให้คาร์ลเป็นคนไปช่วยเจ้าหญิงแทนตัวเอง ถ้าท่านไปช่วยเองย่อมได้ทุกอย่างในตอนสุดท้ายแท้ๆ” พระราชาชื่นชมกับแผนที่วางไว้เป็นอย่างดีแต่ถูกคนนอกวิเคราะห์ได้จนหมดจดแบบนี้ ก่อนจะถามในส่วนที่ยังคาใจ

วันยิ่งกว้างพร้อมตอบเหตุผลไปตามตรง

“ขึ้นผมไปช่วยก็ต้องแต่งงานกับเจ้าหญิงสิครับ ไม่เอาหรอก”

“หา!?”

166

ยูนิ

ทุกคนหันไปมองด้วยอาการมึนงง ปกติมีแต่คนอยากครอบครองเจ้าหญิงและทรัพย์สินสมบัติกันทั้งนั้น พระราชาโยเซฟจึงถามด้วยความสงสัย

“เราไม่เข้าใจ ถึงท่านจะไม่เคยเจอลูกของเรา อย่างน้อยก็น่าจะเคยได้ยินข่าวเรื่องความสวยที่ไม่ด้อยไปกว่าใคร รวมถึงนิสัยมุ่งมั่น ทำอะไรจริงจัง ไม่เคยมีเรื่องเสียหาย แต่ท่านกลับปฏิเสธทั้งๆ ที่ไม่เคยได้เจอ และยังเป็นการปฏิเสธโอกาสเป็นเจ้าเมืองนี้ในอนาคตอีกด้วย”

วันสายหน้าให้พระราชา และเอ่ยถึงสิ่งที่ตัวเองคิด

“ความสวย สุดท้ายมันก็ต้องเปลี่ยนไป นิสัยดีแค่ไหนถ้าเข้ากันไม่ได้ก็ไม่มีประโยชน์ คนเราจะคบกันจริงต้องมีอะไรมากกว่านั้นเยอะครับ ส่วนการชนะการประลองหรือการเข้าไปช่วยเจ้าหญิง มันก็แค่การช่วย

เหลือธรรมดา ไม่มีความสำคัญถึงขนาดทำให้ใครมาคบกันได้ สุดท้ายผมไม่ค่อยอยากจะคบกับใครสักเท่าไรครับ” ลีนเสียงวัน แต่ทุกคนก็พากันหยุดคิดตาม คนตรงหน้าพูดถูก แต่จะมีใครทำได้บ้าง

“ในเรื่องความเข้ากันได้ฉันเข้าใจ แต่ถ้ามีหน้าตาตางดงาม เวลา มองแล้วก็รู้สึกดีไม่ใช่หรือ ไม่อย่างนั้นเวลาท่านมองคนอื่น ท่านจะพิจารณาจากสิ่งไหน หรือท่านจะบอกว่าต่อให้เป็นคนหน้าตาน่าเกลียด ท่านก็ไม่รู้สึกอะไรทั้งนั้นหรือ” เสนาบดีฝ่ายขวาแย้ง อยากรู้ว่าเด็กหนุ่มที่ฉลาดหลักแหลมผู้นี้จะตอบว่าอย่างไร

“สำหรับผม ไม่ว่าจะยากดีมีจน สูงต่ำดำขาว ผู้หญิงก็คือผู้หญิง ผมไม่สนใจเรื่องนั้นหรอกครับ ส่วนเรื่องน่านอง อาจเป็นเพราะผมเห็นศพ เน่าที่โรงพยาบาลตอนไปศึกษาร่างกายมนุษย์บ่อยๆ จนชินแล้วมั้งครับ ดังนั้นต่อให้เป็นศพเดินได้ผมก็คงไม่คิดอะไรมาก แต่ถ้าถามว่าผมจะพิจารณาจากสิ่งไหน อืม...น่าจะเป็นเรื่องการมีสุขภาพดี สามารถให้กำเนิดทายาทที่สมบูรณ์ ไม่มีโรคทางพันธุกรรม ถ้าจะให้ยกตัวอย่างก็คงเป็นอควอริสที่ถึงแม้จะเหมือนผู้ชาย แต่ก็ถือว่าเป็นแม่พันธุ์ที่ดีเหมือนกัน” วันหันไปมอง อควอริสสะดุ้งหลังจากได้ยินเขายกตัวอย่าง

“โห! พี่เขยอะ หนูไม่ใช่วันนะ เรียกซะเสียเลย” อควอริสบนแบบไม่จริงจังเนื่องจากเริ่มชินกับนิสัยที่แสนตรงและซื่อเกินไปในบางเรื่องของพี่เขย

“ท่านอควอริสเรียกท่าน The One ว่าพี่เขย แสดงว่าท่าน The One แต่งงานแล้วสิ ดังนั้นการที่ท่านปฏิเสธลูกของเรา ก็เพราะไม่อยากนอกใจภรรยาอย่างนั้นหรือ” พระราชาโยเซฟพยายามหาเหตุผลที่ถูกปฏิเสธให้ดูดีที่สุด เพราะขึ้นใครรู้เข้าคงได้ข้อบอขายไปทั้งเมืองแน่

“ใช่ครับ ผมแต่งงานแล้ว แต่ก็เป็นการแต่งงานเพียงในนามเท่านั้น และต่อให้ผมยังไม่แต่งงาน ผมก็ยังคงปฏิเสธเจ้าหญิงเอมีเรียอยู่ดี ตาม

เหตุผลที่พูดไปเมื่อครู่ครับ” วันยิ้มตอบอย่างใจเย็น หลังพองน้ำเสียงที่ดูจริงจังขึ้นของพระราชชา

“จ้ะเราขอถามบ้าง เรากับภรรยาของท่าน ใครหน้าตาดีกว่ากัน” เจ้าหญิงเอมีเรียอยากรู้ว่า ที่ท่าน The One บอกว่าไม่สนใจความสวยเป็นจริงแค่ไหน

“อืม...เจ้าหญิงดูเอาเองก็ได้ครับ ภรรยาคนที่สองกับสามอย่าง อควอริสกับเอซิสที่เป็นฝาแฝดกันยังสวยได้ไม่เท่าเจ้าหญิง ส่วนภรรยาคนแรกของผมสวยกว่าสองคนนี้นิดหน่อยครับ” วันหันหน้าอควอริสไปให้เจ้าหญิงดู อควอริสจึงหันไปค้อนให้พี่เขยนิดๆ ที่เล่นวิจารณ์เธอตรงๆ แบบนี้

“คิกๆ ท่านบอกว่าไม่อยากมีใครมาอยู่ใกล้ แต่กลับมีภรรยาถึงสามคน ช่างไม่ธรรมดาจริงๆ เราไม่ได้รังเกียจการเป็นภรรยาคนที่สี่ของท่าน เพราะท่านมีบุญคุณต่อเมืองของเรา แต่ถ้าให้เลือก เราก็อยากเป็นภรรยาของคนเพียงคนเดียวมากกว่า ดังนั้นการที่ท่านปฏิเสธเราแบบนี้ อาจเป็นเรื่องดีก็ได้” เจ้าหญิงเอมีเรียขำเล็กน้อยกับการกระทำที่ดูขัดแย้งกันเอง แต่คนพูดกลับมีสีหน้าจริงจังและดูจริงจังมาก จนทำให้เธอคิดว่า นั่นคงไม่ใช่คำโกหก และเด็กสาวตรงหน้าก็คงมีใจให้ท่าน The One ไม่มากก็น้อยเหมือนกัน ถึงได้ไม่ปฏิเสธอะไร

อควอริสซึ่งอยู่ระหว่างพี่เขยกับเจ้าหญิงทำหน้าที่เชิงเล็กน้อย เธอพอจะรู้ว่าพี่เขยมองพวกเธอไม่ต่างจากน้องสาวและมองพี่ฟ้าไม่ต่างจากเพื่อนหญิงสักเท่าไร แถมพี่เขยดันเป็นพวกรุกมากก็จะหนีห่างอีกต่างหาก พวกเธอจึงต้องค่อยๆ หาทางทำลายกำแพงไปที่ละน้อยเท่านั้น

“เอาละครับ ผมจะให้เรื่องของเจ้าหญิงถือว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็แล้วกัน ตอนนี้เข้าเรื่องสำคัญดีกว่าครับ คือผมอยากขอรับรองให้ท่านเปิดเมืองให้นักเดินทางเข้ามาครับ” วันหันไปหาพระราชชาโยเซฟเพื่อเอ่ยถึงเรื่อง

สำคัญที่ทำให้เขาต้องมาที่เมืองนี้

“ปกติเราไม่ยากต้อนรับคนนอกเพราะไม่อยากให้เกิดปัญหาหรือมีไส้ศึกแฝงตัวมา แต่แม้จะไร้ศึกภายนอก เรากลับมีคนทรยศภายในแทน ความจริงเรื่องนี้ถ้าท่านขึ้นรับข้อตกลงทั้งหมด ท่านก็สามารถทำได้ด้วยตัวเองแท้ๆ ในเมื่อท่านไม่ต้องการสิ่งอื่นใดนอกจากเรื่องนี้ เราก็จะทำตามที่ท่านขอร้อง แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อเทียบกับสิ่งที่ท่านทำให้เมืองนี้ ก็ยังตอบแทนไม่หมด ต่อไปถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ขอให้ท่านออกปาก เราก็พร้อมจะช่วยเหลือ” พระราชาโยเซฟตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ขอบคุณครับ ถ้าพระราชามีอะไรให้ช่วยเหลือก็บอกได้เหมือนกันนะครับ” วันไค้งตัวขอบคุณพระราชาโยเซฟที่ทำตามคำขอร้องของเขา จากนั้นเสียงอริสก็รายงานว่

“มาสเตอร์สามารถปลดผนึกเมืองยูเรเซียได้สำเร็จ สามารถตั้งกฎของเมืองนี้ได้สามข้อค่ะ”

“ตอนนี้เรื่องทุกอย่างก็จบลงด้วยดีแล้ว เราขอให้ท่านทั้งสองเข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองในวันนี้ด้วยเถิด” พระราชาโยเซฟกล่าวเชิญ

“ขอบคุณครับ” วันเดินตามพระราชาเข้าไป แต่โดนอควอริสดึงเสื้อเอาไว้ก่อน จึงหันมาถาม

“มีอะไรหรือครับ”

อควอริสมีสีหน้าลังเลเล็กน้อย แล้วเอ่ยอย่างไม่เต็มเสียงว่า

“คือ หนูมีเรื่องอยากจะขอร้องพี่เขยหน่อยจะได้ไหมคะ”

“ว่ามาสิครับ ผมว่าเราเดินไปคุยไปก็ได้เนะ” วันยิ้มตอบแล้วเดินคุยกันไปจนถึงปราสาท ทั้งสองเข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองอย่างสนุกสนาน ระหว่างนั้นวันก็เจรจาเรื่องการเปิดให้ผู้เล่นเข้าเมือง รวมถึงวางระบบต่างๆ กับพระราชาโยเซฟ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในอนาคต

ณ ห้อง GM

“ตรวจสอบทุกจุด ทุกซอก ทุกมุม รอบรัศมีเรียบร้อยแล้วยัง”
รองอเร็กซ์หันไปถามรองเซนและรองคาริสซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบผลกระทบ
อื่นๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น

“รอบนี้เจียบสงบ มีแค่อาคารรับรองของผู้แข่งขันกับกำแพงทาง
เดินโดนระเบิด แต่มันอยู่ในขอบเขตที่พระราชจะต้องซ่อมแซมเอง ส่วน
อื่นก็ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ ทหารกลับเข้าไปลองกับชาวเมือง พวกที่ทรยศ
ทั้งหมดก็ถูกจับขัง ขนาดอัลเบิร์ตที่บาดเจ็บ เอ่อ...สาหัส ก็ยังต้องรักษา
กันในคุก ไม่น่ามีอะไรมากกว่านี้แล้วนะ นายสบายใจได้” รองเซนตอบ
หลังจากตรวจสอบสิ่งที่อาจจะทำให้เกิดปัญหาได้ทั้งหมดแล้ว

“นานๆ ที่มันก็ต้องมีปกติบ้างสิ นายไม่ต้องคิดมากเกินไปหรอก”
รองคาริสกล่าว

“ไม่หรอก ความประมาทเป็นหนทางแห่งหายนะ กังวลไว้ก่อน
ดีกว่า” รองอเร็กซ์ส่ายหน้าแย้งและหันไปตรวจสอบอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

“เอาน่าอเร็กซ์ พวกเราดูกันขนาดนี้แล้วคงไม่มีอะไรหรอก เออ
โซเดียเรื่องพนักงานที่รับเพิ่มเป็นยังไงบ้าง คิดว่าน่าจะต้องการคนเพิ่มขึ้น
เรื่อยๆ แน่” หัวหน้า GM ปลอบอเร็กซ์และหันไปถามโซเดีย

“มีคนสมัครเข้ามาเรื่อยๆ ค่ะ คิดว่าไม่น่ามีปัญหาเรื่องจำนวน แต่
กลัวว่าจะฝึกงานกันไม่ทันมากกว่า ยิ่งเมื่อเทียบกับความเร็วในการปลด
พนักงานเมืองเป็นว่าเล่นของผู้เล่นคนนี้ด้วยแล้ว” รองโซเดียตอบด้วยความ
กังวลเล็กน้อย เพราะกว่าจะฝึกให้พนักงานใหม่พอเป็นงานได้ก็ต้องใช้
เวลาพอสมควร แต่ผู้เล่นคนนี้ใช้เวลาไม่กี่ชั่วโมงในโลกจริงปลดพนักงาน
ขึ้นเป็นแบบนี้ไปเรื่อยๆ คงลำบากแน่

“ไม่ต้องกังวลเกินไปหรอก ผมว่าน่าจะพอฝึกทันนะ ถ้าแต่ละเมือง
ยังมีหนังสือให้หมอนี่อ่าน อย่างน้อยมันก็ต้องเอาเวลาไปอ่านหนังสือให้

หมดเหมือนกัน” รองอเร็กซ์ตั้งข้อสังเกต ทุกวันนี้เขาก็ใช้เวลาแก้ระบบตอนที่ผู้เล่นคนนี้ไปอ่านหนังสือนี้แหละ

“จริงด้วย นายนี้ พอเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้เล่นคนนี้รู้สึกจะหัวโวนะ” รองโซเดียแหวเพราะอเร็กซ์สำรวจผู้เล่นคนนี้แบบทุกชอกทุกมุมเท่าที่จะทำได้จริงๆ

“เธอก็พูดเกินไป เออ หัวหน้าครับ เราไปขอให้ผู้บริหารเพิ่มหนังสือของแต่ละเมืองอีกดีไหม จะได้ชะลอเวลาที่หมอนี้ออกมาเล่นเกมได้อีกหน่อย” รองอเร็กซ์นึกขึ้นมาได้จึงหันไปเสนอความเห็นกับหัวหน้าเพิ่ม

“อืม...มันก็ไม่ยากหรอกนะ เพียงแต่จะไปหาหนังสือที่ไหนมาเพิ่มอีกล่ะ เท่าที่มีอยู่ในเกมตอนนี้ก็มากเกินไปจนจะอ่านจนจบหมดแล้ว” หัวหน้า GM ตอบ ตอนเขาเห็นจำนวนหนังสือทั้งหมดในเกมยังสงสัยเลยว่าพวกผู้บริหารคิดอะไรกัน ถึงได้ยัดหนังสือมากมายเข้าไปขนาดนั้น

“แต่ก็ยกเว้นผู้เล่นคนนี้ใช่ไหมล่ะ คนบ้าอะไร คิดจะอ่านหนังสือให้หมดจักรวาลเลยหรือไง” รองอเร็กซ์แย้งก่อนจะหันไปหาเพื่อนที่กำลังตรวจสอบพื้นที่ให้แน่ใจอีกครั้ง

“ไ้ เอาให้ชัวร์เลยนะ เสียเวลาตอนนี้ดีกว่าเสียเวลาไปนั่งแก้ไขทีหลัง มันวุ่นวายกว่าเยอะ”

ภายในเกาะเริ่มต้น

อวานีเข้าใกล้ผามรณะเพื่อหยุดการโจมตีจากฝูงหมาป่าด้านนอก ตอนนี้เธอสามารถหลบหมาป่าฝูงนี้ได้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว จากนั้นก็เดินเข้าไปใกล้ฝูงหมาป่าอีกครั้งด้วยรอยยิ้ม

“ขอบใจนะ”

จำฝูงหมาป่าหอนรับคำพูดของอวานี เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมามนุษย์สาวผู้นี้ไม่ได้ทำร้ายลูกฝูงของมันเลย ได้แต่หลอกล่อและหลบหลีก

ไปมาเท่านั้น ซึ่งตอนนี้นั้นเข้าใจแล้วว่ามนุษย์สาวตรงหน้าคงต้องการฝึกฝนตัวเองด้วยเหตุผลบางอย่าง แล้วหมาป่าทั้งหมดก็เปิดทางให้โดยดี อวานีเดินออกจากพื้นที่ที่มารณะก่อนจะหยิบของสิ่งหนึ่งออกมา มันมีลักษณะคล้ายขนของสัตว์ซึ่งเธอได้จากมินด้าหลังจากเข้าไปปรึกษาเรื่องการให้พลังจิตจนเกินขนาด มินด้าได้ให้คำแนะนำว่าเธอควรมีคู่หูที่เชื่อใจได้และควรเป็นสายจิตเหมือนกัน ขนเส้นนี้มินด้าได้รับมาจากอดีตคู่หูของเธอ

ขนหางของยูนิคอร์น

ถ้าเป็นขนหางที่ยูนิคอร์นมอบให้ด้วยความเต็มใจ จะสามารถใช้เข้าอาณาจักรยูนิคอร์นได้

เงื่อนไข : ต้องเป็นหญิงพรหมจารี (ยังไม่มีคู่หมั้นหรือแต่งงาน) ที่มีทักษะสายจิตเท่านั้น สามารถใช้ได้เพียงครั้งเดียว

อวานีเรียกใช้ขนหางของยูนิคอร์นทันที เธอหายตัวออกจากป่ามาปรากฏตัวที่ลานหญ้าโล่งๆ แห่งหนึ่ง ด้านหน้านั้นมียูนิคอร์นสามตัวกำลังเล็มหญ้าอยู่จึงเดินเข้าไปหา

“สวัสดีค่ะ”

ยูนิคอร์นหันมามองแล้วจึงเอ่ยทักทาย

“เจ้ามีกลิ่นของเวสด้าอยู่ เจ้าคงใช้ขนหางของนางเข้ามาสินะ แล้วมินด้าล่ะ” ยูนิคอร์นตัวหนึ่งส่งจิตออกมาถาม

“มินด้าเป็นคนให้ขนหางนี้กับฉันมา และมีเหตุผลบางอย่างที่ไม่สามารถมาด้วยได้ แต่เธอฝากความคิดถึงมาถึงเวสด้าด้วย” อวานีตอบ

“งั้นเจ้าจงตามมา เราจะพาไปแนะนำกับท่านยูนิ และจะพาไปหาเวสด้า” ยูนิคอร์นหันหลังและเดินไปทางซ้ายพร้อมกับยูนิคอร์นตัวอื่นๆ

เมื่ออวานีเดินตามไปก็เจอกับฝูงยูนิคอร์นกว่า 500 ตัวรวมกลุ่มกันอยู่ ซึ่ง AI ได้รายงานว่ามียูนิคอร์นที่เลเวลแตกต่างกันตั้งแต่เลเวล 50 จนถึงเลเวล 200

ยูนิคอร์นเดินนำไปจนถึงยูนิคอร์นตัวใหญ่กว่าสามเมตร ทำทางสงบและมีดวงตาเหมือนมองทุกสิ่งได้อย่างทะลุปรุโปร่ง AI ของอวานีรายงานขึ้นมา

“ผู้เล่นอวานีพบ จักรพรรดินียูนิ บอสยูนิคอร์น ระดับจักรพรรดิเลเวล 400”

“ท่านยูนิ หญิงสาวคนนี้เป็นผู้ใช้ขนหางของเวสด้าเข้ามา” ยูนิคอร์นที่พามากล่าวขึ้น

“มินด้าเป็นอย่างไรบ้างหรือ” เสียงยูนิคอร์นตัวหนึ่งดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง

“เวสด้า อย่าเสียมารยาทสิ ไม่เห็นหรือว่าท่านยูนิกำลังพิจารณาหญิงสาวผู้นี้อยู่” ยูนิคอร์นที่นำทางมาดู

“เจ้าอย่าไปตำหนินางเลย นางไม่ได้เจอมินด้ามานาน คงจะคิดถึงไม่น้อย มินด้าคงสบายดีสินะ” ยูนิถามอวานี

“สบายดี นางฝากบอกว่าคิดถึงเวสด้าเหมือนกัน แต่คงไม่สามารถกลับมาที่นี่ได้อีก” อวานีตอบด้วยสีหน้าเสียใจเล็กน้อย เธอเองก็เข้าใจดีว่าการอยู่ด้วยกันมานานย่อมต้องมีความผูกพันกันไม่น้อย

“ข้าเข้าใจ นางมีความจำเป็นบางอย่าง พวกเรารู้ตั้งแต่ตอนที่ต้องแยกจากกันแล้ว ข้าให้ขนหางของข้าเอาไว้ไว้แค่เผื่อว่านางอาจเปลี่ยนใจแม้ใจจริงข้าจะรู้ว่ามันเป็นไปได้ก็ตาม” เวสด้าเอ่ยพร้อมกับมีน้ำตาไหลออกมาเล็กน้อย

“เราขอใจที่ท่านนำข่าวสารนี้มาบอก ที่ท่านมานี้ คงต้องการยูนิคอร์นไปเป็นสัตว์เลี้ยงสินะ” ยูนิเอ่ยถาม

“เรียกว่าเป็นคู่หูดีกว่า ฉันคิดว่าจะคนหรือสัตว์ต่างก็มีความเท่าเทียมกัน เป็นสิ่งมีชีวิตเหมือนกัน” อวานีตอบอย่างจริงจัง

“สำหรับหญิงสาวผู้มีจิตใจงดงามเช่นท่านแล้ว คงไม่มียูนิคอร์นตัวไหนคิดปฏิเสธเป็นแน่ ขอเชิญท่านเลือกยูนิคอร์นที่จะเป็นคู่หูของท่านได้เลย พวกเราทุกตัวล้วนมีความสามารถสายจิตระดับสูงทั้งนั้น” ยูนิเอย์ปาก

“ฉันคงไม่ดีขนาดนั้นหรอก” อวานีส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่หรอก พวกเรายูนิคอร์นรับรู้ถึงจิตที่ชั่วร้ายได้ไวมาก สิ่งที่เรารับรู้ได้จากท่านคือความเป็นห่วงคนที่รักมากเสียจนแทบรอไม่ไหว เราไม่รู้ว่าท่านมีความจำเป็นอะไรถึงต้องการความแข็งแกร่งยิ่งกว่าใคร แต่เราทราบดีว่าความแข็งแกร่งที่ท่านต้องการนั้น ไม่ใช่เพื่อตนเอง แต่เพื่อปกป้องคนผู้เป็นที่รัก” ยูนิแย่ง

“ท่านยูนิกล่าวได้ถูกต้องแล้ว ฉันอยากช่วยน้องสาว เพียงแต่คนที่คิดจะทำร้ายน้องของฉันนั้น เก่งกาจจนฉันไม่มั่นใจว่าจะสามารถปกป้องได้หรือไม่” อวานีตอบด้วยสีหน้าทุกข์ใจ จากข้อมูลที่เธอสืบมา ประกอบกับข้อมูลจากน้องสาวทั้งสาม สรุปได้ว่าผู้เล่นคนนี้เก่งเกินจนไม่มีใครสู้ได้แล้ว

“ไม่ต้องกังวลหรอก ที่นี้มียูนิคอร์นเลเวลสูงถึง 200 แต่เท่าที่เรารู้มา มนุษย์อย่างพวกท่านยังไม่มีใครมีเลเวลถึง 100 ดังนั้นไม่ต้องเป็นห่วง” ยูนิว่า

“แต่เท่าที่ฉันรู้ คนคนนี้มีคู่หูเป็นถึงระดับเทพเจ้าเลยทีเดียว และฝีมือส่วนตัวก็ไม่ธรรมดาด้วย” อวานีพูดถึงสิ่งที่ตัวเองเป็นกังวล

“ระดับเทพเจ้าเลยหรือ ท่านรู้ไหมว่าคือใคร เราจะได้หาวิธีช่วยท่านรับมือได้ถูก” ยูนิตกตะลึงที่มนุษย์คนหนึ่งสามารถมีคู่หูเป็นถึงระดับเทพเจ้าได้

“เท่าที่ได้ยินมา เป็นมังกรแห่งความคิดชื่อว่าโลกิ” อวานีตอบไปตามที่ได้ยินมา

“โลกิ! มันออกจากผืนึกแล้วหรือนี่ ใครกันที่สามารถไปช่วยมันออกมา ไม่ได้การแล้ว” ยูนิตกใจมากยิ่งขึ้นเมื่อรู้ว่าคู่หูดังกล่าวเป็นคนที่น่ากลัวขนาดไหน และคนที่โลกียอมเป็นคู่หูด้วยก็ยอมไม่ธรรมดาแน่ๆ

“ท่านรู้จักหรือ” อวานีถามต่อ

“เราย่อมต้องรู้จักอยู่แล้ว โลกิคือมารร้ายที่เป็นความอัปยศร้ายแรงที่สุดของสายจิตเท่าที่เคยมีมา” เสียงยูนิเข้มขึ้น

“หมายความว่ายังไงหรือ” อวานีถามด้วยความสงสัย ดูเหมือนโลกิจะน่ากลัวมากกว่าที่เธอคิดไว้เสียแล้ว

“ปกติสายจิตสี่สสารคือคนที่คิดถึงคนอื่นมากกว่าตัวเอง แต่โลกินั้นเป็นคนที่อยากแกล้งคนอื่นมากจนไม่สนใจตัวเอง และเมื่อรวมกับสายจิตควบคุมก็ทำให้มันกลายเป็นสายพิเศษ เอาแต่แกล้งและหลอกลวงผู้คนไปทั่ว มีเพียงเผ่ายูนีคอร์นซึ่งสามารถรับรู้จิตด้านลบเท่านั้นที่มันทำอะไรไม่ได้ แต่มันก็คอยยุแหยงสัตว์อื่นให้มารบกวนพวกเราอยู่ดี” ยูนิเล่าถึงความชั่วร้ายที่โลกิเคยทำได้

“ร้ายแรงขนาดนั้นเลยหรือ” อวานีตกใจกับข้อมูลเพิ่มเติม แล้วแบบนี้เธอจะช่วยน้องสาวจากผู้ชายชั่วร้ายที่ร่วมมือกับโลกิได้อย่างไร

“ใช่ ปกติแล้วโลกินั้นหยิ่งมาก ไม่เคยยอมใคร ทั้งยังมีความสามารถที่ทำให้คนไม่อยากจะสู้ด้วย มนุษย์ที่มันเลือกเป็นคู่หูก็คงร้ายกาจไม่แพ้กันแน่ๆ ความสามารถของท่านในเวลาหนึ่งคงไม่สามารถเอาชนะได้ และยูนิคอร์นตัวอื่นก็คงไม่สามารถต้านทานจิตของโลกิได้นาน เขาเป็นว่าเราจะฝึกการให้พลังจิตที่ถูกต้องให้ท่านเอง และเราจะไปกับท่านเพื่อช่วยคนอำนาจของโลกิ ถึงระดับของเราจะต่ำกว่า แต่เรื่องจิตใจและวิธีใช้ เรามั่นใจว่าไม่ด้อยกว่าแน่”

เมื่อญนิพุดจบ อวานี้ก็ได้ยินเสียง AI รายงานขึ้นมา

“จักรพรรดินีญนิ บอสญนิคอร์น ระดับจักรพรรดิ เลเวล 400 ขอเป็น
สัตว์เลี้ยวของผู้เล่นอวานี้ค่ะ”

ภายในป่าที่ยูนิคอร์นอาศัย

“เดี๋ยวก่อน ฉันดีใจที่จะได้คุณยูนิมาช่วย แต่นี้เป็นเรื่องส่วนตัวของ ฉัน การจะให้คุณยูนิแยกออกจากฝูง ออกจะเป็นการรบกวนเกินไปนะ” อวานีมีสีหน้าลำบากใจแต่แฝงไว้ด้วยความดีใจ เธอจำเป็นต้องใช้ยูนิในการต่อสู้กับผู้ชายคนนั้น แต่ยูนิเองก็มีความสำคัญต่อฝูงไม่น้อยไปกว่ากัน ทำให้เธอตัดสินใจยากเหลือเกิน

“ถ้าเป็นเรื่องของโลกิละก็ ไม่ถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของใครแล้ว มันพัวพันถึงคนอีกมากมายบนโลกนี้” เสียงยูนิเข้มขึ้นอีกเล็กน้อยก่อนจะลดเสียงลงตามปกติ “ท่านอย่าได้ห่วงไปเลย ที่แห่งนี้ยากจะมีใครย่างกรายเข้ามาได้ อีกทั้งพวกยูนิคอร์นเองต่างก็มีฝีมือไม่น้อย ถ้าเกิดเหตุสุดวิสัยจริง พวกเขาจะส่งจิตมาบอกเราเอง ตอนนี้ความปลอดภัย

ของผู้คนบนโลกย่อมสำคัญกว่า”

“เข้าใจแล้ว ยังไงก็ขอขอบคุณคุณคุณยูนิที่ยอมช่วยเหลือ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ฉันรับรองว่าจะยกเลิกสัญญาทันที คุณยูนิจะได้กลับบ้าน” อวานี่ยิ้มกว้าง กดตกลงพร้อมเสียงในหัวรายงานเรื่องการได้รับยูนิเป็นสัตว์เลี้ยง

“สมแล้ว เรามองคนไม่ผิดจริงๆ ตอนนี้เราจะฝึกท่านให้เข้าใจเรื่องพลังจิตให้มากกว่านี้ โปรดตามเรามา” ยูนิหันหลังเดินเข้าป่าทางทิศเหนือ มีอวานี่เดินตามไปเพียงคนเดียว

ยูนิเดินนำมาจนถึงลานกว้างที่มีต้นหญ้าขึ้นเป็นหย่อมๆ ไกลออกไปเล็กน้อยมีต้นไม้ใหญ่ขึ้นอยู่มากมาย

“เฮอะ พวกเราจะฝึกการใช้พลังจิตขั้นสูงกันที่นี่แหละ ท่านต้องจำไว้ให้ดีๆ ทักษะพลังจิตเป็นทักษะที่สามารถฝึกได้ไวที่สุดเมื่อเทียบกับทักษะอื่น แต่เสี่ยงมากกว่า”

“ช่วยอธิบายเพิ่มอีกนิดได้ไหม คือฉันเพิ่งเคยเข้ามาในโลกนี้ไม่นาน เรียกว่ายังไม่เข้าใจเรื่องทักษะต่างๆ มากเท่าไร” อวานี่ว่า

“ง่ายๆ ทักษะปรารถนา ยิ่งฝึกยิ่งแข็งแกร่ง แต่ต้องมีความต่อเนื่อง และใช้เวลานานมาก ทักษะธาตุ อยู่ที่ว่าหาเวทมนตร์หลากหลายมาใช้จนชำนาญ และเพิ่มระดับทักษะให้สูงขึ้น ทักษะนี้จะพัฒนาได้เร็วกว่าปรารถนา แต่สำหรับพลังจิตนั้น ระดับทักษะจะคงที่ไม่มีวันเพิ่มขึ้น ดังนั้นสิ่งที่ฝึกได้จึงมีเพียงความชำนาญและเพิ่มปริมาณพลังจิตเท่านั้น ความเข้มแข็งของพลังอยู่ที่จิตใจ ส่วนที่บอกว่าเสี่ยงมากกว่าก็คือ ทักษะจิตสามารถฝึกใช้จนเกินขีดจำกัดได้มากกว่าทักษะอื่น แต่นั่นจะส่งผลถึงสมองทำให้สับสนหรือตายได้ ท่านคงสามารถใช้พลังจิตสายสื่อสารได้ในระดับหนึ่งแล้วสินะ งั้นเราจะสอนวิธีใช้พลังจิตในการต่อสู้ให้กันแล้วกัน”

ยูนิอธิบายเสร็จก็เปลี่ยนร่างเป็นหญิงสาวผมยาวสีขาวยาว ผิวขาวซีด

สวมชุดกระโปรงสีขาวยาวถึงข้อเท้า เธอเดินไปหยิบกิ่งไม้บนพื้นและจ่ายพลังจิตปกคลุมกิ่งไม้จนเหมือนมีแสงล้อมรอบเอาไว้

“ปกติจะต้องปิดบังไม่ให้คนอื่นมองเห็นพลัง ทำให้มันดูเหมือนกิ่งไม้ธรรมดา จำไว้ว่าพลังจิตคือพลังภายในที่เอาออกมาใช้ภายนอก เมื่อเราจ่ายพลังจิตไปที่กิ่งไม้ ตัวกิ่งไม้ไม่ได้แข็งแกร่งขึ้น เพียงแต่เป็นการใช้พลังคลุมกิ่งไม้เอาไว้เท่านั้น” ยูนิพูดจบก็พาดกิ่งไม้ใส่ก้อนหินใหญ่เต็มแรงจนหัก จากนั้นจึงเดินไปหยิบกิ่งไม้ที่มีขนาดใกล้เคียงกับของเดิมมาอีกหนึ่งกิ่ง

“พลังจิตที่ปกคลุมกิ่งไม้เมื่อครู่ไม่หนาแน่นพอจะทำให้หินแตกได้ แม้ถ้าเราเพิ่มพลังเข้าไปจะทำลายหินได้ แต่วิธีนั้นถือเป็นการสิ้นเปลืองพลังจิต เราจะใช้วิธีกำหนดจิตว่ากิ่งไม้นี้คือดาบอันแหลมคมที่สามารถฟันทุกสิ่งได้ แบบนี้” ยูนิจ่ายพลังจิตไปคลุมกิ่งไม้กลายเป็นรูปดาบ แล้วฟันก้อนหินจนขาดออกจากกัน

“เราจ่ายพลังจิตไปที่กิ่งไม้เท่ากับครั้งแรกก็จริง แต่ปรับเปลี่ยนจินตนาการเสีย ทำให้ได้ผลลัพธ์ไม่เหมือนกัน การใช้พลังแบบนี้ขึ้นอยู่กับพลังจิตของคนคนนั้นว่ามีมากแค่ไหน และไม่เกี่ยวกับระดับขั้นของพลังจิตด้วย เช่นถ้าเราจินตนาการว่ามันเป็นค้อนหนักๆ เวลาทุบลงไป หินก็จะแตกละเอียด” ยูนิอธิบายเพิ่ม

“แล้วสามารถมีพลังโจมตีได้มากแค่ไหน” วิถามเพราะอยากรู้ว่าจะสามารถใช้โจมตีผู้เล่นเลเวลสูงๆ ที่มีพลังป้องกันมากได้หรือไม่

“ได้มากเท่าที่พลังจิตและสมองเธอสร้างได้นั่นแหละ แต่ต้องอย่าลืมว่าถ้าเจอผู้เล่นสายปรางที่สามารถผนึกปรางป้องกันหรือผู้เล่นสายเวทที่สร้างเกราะขึ้นมาได้ การโจมตีให้ถึงตัวก็จะยิ่งเป็นไปได้ยากมากยิ่งขึ้น ถ้าจิตใจไม่นิ่งแม้เพียงนิดเดียว อาวุธที่ใช้ก็จะพังทันที และที่สำคัญสายจิตนี้แทบจะไม่สามารถป้องกันการโจมตีของสายอื่นได้เลย เราจึง

ต้องใช้เทคนิคต่างๆ เข้ามาช่วยแทน” ยูนิตอบและย้าให้เห็นจุดอ่อนของสายพลังจิต

เมื่ออวานี้ได้ยินก็เริ่มกังวล แต่เธอยังคงมั่นใจว่าสายพลังนี้เป็นทางเลือกเดียวที่เธอจะสามารถสู้กับผู้ชายที่หลอกหลวงน้องสาวเธอได้

“ท่านช่างมีจิตใจที่มั่นคงนัก ขนาดเราซึ่งถึงข้อเสียของสายนี้ไปมากมาย แต่ท่านก็ยังไม่คิดหันกลับไปฝึกพลังสายอื่น นี่แหละ คุณสมบัติของคนที่จะใช้พลังจิตได้ดี ไม่ต้องกลัวหกรอก สายจิตยังมีข้อได้เปรียบสายอื่นอยู่ไม่น้อยถ้าเรารู้จักใช้มัน เรารับรองว่าเมื่อฝึกเสร็จแล้ว ถึงท่านจะเอาชนะคนนั้นไม่ได้ แต่ท่านก็ไม่แพ้ง่ายๆ อย่างแน่นอน” ยูนิพูดเสร็จก็เริ่มฝึกขั้นแรกให้อวานี้ทันที และด้วยความตั้งใจกับความมุ่งมั่นเต็มที่ การฝึกจึงก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

ณ ห้อง GM

“เฮ้ย! อเริกซ์ ผู้เล่นคนโปรดของนายได้บอสนุนิคอร์นระดับจักรพรรดิเป็นสัตว์เลี้ยง ผมว่าเริ่มไม่ค่อยดีแล้วนะ ผู้เล่นคนนี้ไต่อะไรดีๆ มากเกินไปแล้ว ชักจะอันตรายแล้วสิ” รองคิมซึ่งรับหน้าที่เฝ้าดูผู้เล่นคนนี้เป็นพักๆ หันไปเตือน

“เย่ยม...ยอด...ดีมาก นายดูสิ เลือกลสัตว์เลี้ยงได้น่ารักจะตาย ยูนิคอร์นเป็นสัตว์ใจดี ไม่เหมือนกับพวกโลภิก ฟินิกซ์ เปียคโกะ ชูซาคุ หรือ เซอร์เบอรัส แต่ละตัวสายทำลายล้างทั้งนั้น สมแล้วที่เป็นผู้เล่นในอุดมคติของผม แค่มองก็รู้สึกสบายใจแล้ว” รองอเริกซ์ตอบอย่างไม่ทุกขรีรอน พร้อมกับมีรอยยิ้มพอใจตรงมุมปาก

รองหัวหน้าคนอื่น ๆ ได้แต่มองอเริกซ์เงิบๆ พอเจอผู้เล่นที่ทำตัวดีหน่อยก็ยกย่องเสียจนไม่สนอะไร ดูท่าทางจะเป็นเอามาก

ภายในเมืองเฟิสต์เทียร์ ห้องอาหารชั้นหนึ่งที่ใหญ่ที่สุด

ก็อากๆ!

“ฉันเอง”

“เข้ามาสิ พวกเรากำลังรออยู่”

อควอริสเดินเข้าไปในห้องพร้อมกับพีเชย ในห้องนั้นมีเพื่อนของอควอริสนั่งอยู่กันเต็มไปหมด บนโต๊ะมีอาหารและเครื่องดื่มมากมายที่ร่อยหรอลงไปพอสมควร

“พวกเรา นี่ พีวัน เขาเป็น เอ่อ...พีเชย และก็เป็นสามีของฉันกับเอซิสด้วย” อควอริสแนะนำตามความจริง เพราะถ้าอยู่กันไปนานๆ สุดท้ายก็คงรู้จักกันอยู่ดี สู้บอกไปตั้งแต่แรกดีกว่า แต่พอพูดไปก็รู้สึกเขินขึ้นมาเล็กน้อย

“หา! พีเชยเธอเหมาะทั้งบ้านเลยเธอ พวกเธอยอมกันได้ไง” เคซึตะโกนออกมา คนอื่นก็ตกใจเหมือนกัน เพื่อนสองคนนี้ไม่เคยมีท่าทีจะคบกับผู้ชายคนไหน แต่มาเล่นเกมได้ไม่นานก็แต่งงานกันในเกม แถมคู่แต่งงานนี้ดูยังไงก็น่าจะเป็นสเปกของเพื่อนเธอได้เลย ไร้ซึ่งความเท ทั้งยังดูอ่อนแอสุดๆ อีกด้วย

“คือเรื่องมันยาว วันหลังฉันจะเล่าให้ฟังก็แล้วกัน ตอนนีพวกเธอพร้อมแล้วใช่ไหม” อควอริสไม่รู้จะเริ่มอธิบายตรงไหนจึงตัดบทไป

“พวกเรามารวมตัวกันตามที่เธอบอกแล้ว สรุปเธอจะทำอะไรกันแน่” ฟิลิปซึ่งเป็นหัวหน้าของกลุ่มคนทั้งหมดถาม

“กิสร่างกิลด์ ‘เดอะทรี’ ของพวกเราใหญ่ใหญ่ ไม่ต้องกลัวใครหน้าไหนไง” อควอริสตอบ ซึ่งก่อนหน้านี้เธอได้ขอให้พีเชยช่วยนั่นเอง

“หมายความว่ายังไง” ฟิลิปถามแทนทุกคนที่ดูงงกันหมด เพราะกิลด์ของพวกเขาเป็นกิลด์ตั้งใหม่และมีสมาชิกเป็นเด็กที่เรียนห้องเดียวกันหรือไม่ก็เป็นเพื่อนที่รู้จักกัน และส่วนใหญ่ก็เพิ่งจะเข้ามาเล่นเกมได้ไม่นาน

ไม่มีทางจะกลายเป็นกิลด์ใหญ่ไปได้เลย

“เอาเถอะน่า ตอนนี้อะไรก็จับมือกันไว้ทุกคนก่อน รับรองว่าอีกไม่นาน ไม่ว่าใครก็จะจำพวกเราได้ไม่มีวันลืมแน่นอน”

อควอริสไม่อธิบายแต่สั่งเพื่อนๆ แทน แม้จะยังไม่มีใครเข้าใจ แต่ทำตามโดยดี จากนั้นอควอริสก็จับมือเพื่อนคนหนึ่งไว้และหันมาจับมือพี่ชาย จากนั้นคนทั้งหมดก็หายตัวไป

ก็อกๆ!

...

ก็อกๆ!

“ผมพนักงานเอาอาหารมาส่งครับ”

...

“ผมเข้าไปแล้วนะครับ”

พนักงานเปิดประตูเข้าไปพบกับความว่างเปล่า

“หายไปไหนกันหมดเนี่ย! ถ้าแก่ๆ มีผู้เล่นกินแล้วชักดาบครับ!”

พนักงานรีบวิ่งลงมาถามพนักงานคนอื่นว่าเห็นผู้เล่นที่มาจากห้องหรือไม่ แต่ก็ไม่มีการเห็น ทั้งที่ห้องพิเศษนั้นอยู่ชั้นบน ภายในห้องไม่สามารถวาร์ปได้และมีระบบป้องกันอีกไม่น้อย การจะหนีออกไปย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย กระทั่งการออกจากเกมระหว่างอยู่ในห้องก็ยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ที่สำคัญคือโรงเตี๊ยมแห่งนี้ไม่ใช่โรงเตี๊ยมของระบบ เมื่อมีผู้เล่นชักดาบแบบนี้ก็เท่ากับว่าขาดทุนไปไม่น้อยเลยทีเดียว ตอนนี้อะไรก็ได้แต่หาคนมาวาดภาพเหมือนและติดประกาศไว้หน้าทางเข้าเท่านั้น

ถ้าแก่มองภาพเหมือนของแต่ละคนด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม

“คอยดูนะ ถ้าพวกหลั้อผ่านมาในเมืองนี้อีกเมื่อไหร่ รับรองว่าอ้าวต้องจัดการพวกหลั้อแน่!”

ภายในเมืองยูเรเชีย

พรรคพวกของอควอริสปรากฏตัวหน้าอาคารขนาดใหญ่หลังหนึ่ง ด้านบนมีป้ายเขียนว่า ‘ที่ทำการกิลด์เดอะทรี’

“ที่นี่คือเมืองยูเรเชียที่เพิ่งปลดผนึกได้เมื่อคืนนี้ ส่วนนี้เป็นที่ทำการของกิลด์ห้องสามของเราไง สวยไหม” อควอริสชี้อาคารขนาดใหญ่ตรงหน้าซึ่งในอดีตเคยเป็นที่ทำการของกิลด์พรรคมารมาก่อน เธอขออาคารนี้จากพี่ชายและขอให้ริสช่วยดัดแปลงอาคารบางส่วนเพื่อไม่ให้ใครจำได้

“เมืองยูเรเชีย เมืองชั้นสาม อย่าบอกนะว่าเธอเป็นคนปลดผนึก” ฟลิปตกตะลึงหลังจากรู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน

“ถ้าจะให้พูดชัดๆ ก็คือพี่ชายเป็นคนปลด ส่วนฉันแค่ช่วยนิดหน่อยเอง” อควอริสตอบไปตามตรง ต่อให้เธอไม่อยู่พี่ชายก็ปลดผนึกเมืองนี้ได้ อยู่ดี

“พี่ชายเธอเป็นใครกันแน่เนี่ย” เอสด้าถามเพราะสงสัยตั้งแต่ตอนเห็นอีกฝ่ายเก็บเลเวลได้อย่างรวดเร็วแล้ว

“เป็นความลับจ้า ต้องดูลึกลับหน่อยจะได้ดูมีเสน่ห์ไง” อควอริสตอบบัดๆ ไป เธอรู้ว่าพี่ชายไม่ชอบให้ใครรู้จัก

“ฉันว่ามองยังไงพี่ชายเธอก็ดูไม่มีเสน่ห์เลยนะ” เคซึ่กระซิบบอกทำให้อควอริสยิ้มแห้งๆ กลับมา ถึงจะเป็นเรื่องจริง แต่คนอย่างพี่ชายต้องอยู่ด้วยกันนานๆ ถึงจะรู้ว่าเป็นคนที่น่าอยู่ด้วยแค่ไหน

“เอาเป็นว่าพวกเราเข้าไปดูกันข้างในกันดีกว่า” อควอริสเปลี่ยนเรื่องและเดินนำทุกคนเข้าอาคารไป

“แล้วสามี่เธอละ” เอสด้าตะโกนถาม เพราะหลังจากถึงเมืองนี้ก็ไม่เห็นตัวแล้ว

“พี่ชายนะหรือ ไปแล้วละ แค่อร่อยให้พี่ชายเป็นคนพาพวกเรามาก็เสียน้ำลายไปเยอะแล้ว” อควอริสตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก เธอรู้ว่าพี่ชาย

“ไม่อยากจะอยู่กับคนอื่นโดยไม่จำเป็น และอยากรีบไปหาเอชิสตามกำหนดการมากกว่า

“โห! ทำอย่างกับนักธุรกิจ อย่างน้อยน่าจะคุยกันสักหน่อยก็ยังดี ยังไม่ได้สัมผัสภาชนะเลย” เอสด้าบ่นออกมาเล็กน้อย มาเร็วไปเร็วขนาดหน้าก็ยังเห็นไม่ชัด แคมเสียงก็ยังไม่ได้ยินอีกต่างหาก คนอะไรจะลึกลับมากขนาดนั้น

“คิกๆ เธอพูดถูก พี่ชายฉันก็เป็นแบบนี้แหละ แต่บอกไว้ก่อนนะ เห็นแบบนี้เธออย่าคิดไปหาเรื่องก็แล้วกัน อาจตายโดยไม่รู้ตัวก็ได้” อควอริสหัวเราะชอบใจ เพราะพี่ชายเธอเป็นแบบนี้จริงๆ ทำอะไรตามแผนของตัวเองโดยไม่สนใจคนอื่น

“ถ้าขนาดปลดผนึกเมืองชั้นสามได้คนเดียวแบบนี้ ฉันก็ไม่กล้าหรอก แต่ฉันยังไม่เข้าใจอยู่ดี เธอไปชอบพี่ชายของเธอตรงไหนเนี่ย แคมยังพ่วงเอชิสไปด้วยอีก” เคซึตามจริงจัง เจ้าตัวไม่อยู่แล้วเธอจึงไม่ต้องเกรงใจอะไรอีก

“ไม่รู้สิ เอาเป็นว่าตอนนี้พี่ชายเป็นผู้ชายน่ารักที่สุดก็แล้วกัน ตอนนี้พวกเรามาสรางกิลด์ให้ยิ่งใหญ่ ไม่เป็นรองใครกันดีกว่า” อควอริสยิ้มเมื่อนึกถึงความสบายใจในเวลาที่อยู่ด้วยกันกับพี่ชาย ถึงส่วนใหญ่จะเป็นความจริงจังมากกว่าก็เถอะ

“แล้วเราต้องทำยังไง เมืองนี้มีแต่มอนสเตอร์ระดับสูง พวกเราคงสู้ไม่ไหวแน่ๆ แค่โดนสะกดก็ตายแล้ว” ฟิลิปว่าไปตามความจริง ขนาดเมืองชั้นสอง พวกเขายังสู้ไม่ได้เลย

“เมืองนี้มีอาชีพใหม่หลายอาชีพที่ต่อให้ยังไม่มีอาชีพขั้นที่สองก็สามารถรับได้ พอพวกเธอได้อาชีพ เราก็ไปเก็บเลเวลต่อ ฉันไปรับเคสปลดผนึกสกลกองทัพราชันมาแล้ว ถ้าให้ฉันตั้งปาร์ตี้จะสามารถรับคนได้ถึง 500 คน พวกเรามีกันแค่สามร้อยกว่าคน ดังนั้นก็ไม่มีปัญหาอะไร แคม

จะได้พลังเพิ่มขึ้นจากสกลิของฉันอีกกว่าสามร้อยเปอร์เซ็นต์ด้วย” อควอริสอธิบาย

“ต่อให้พลังเพิ่มขึ้นสามเท่า ก็ไม่ใช่ว่าจะสู้กับพวกมอนสเตอร์เลเวล 100 ขึ้นไปได้ง่ายๆ นะ” ฟิลิปแย้ง เพราะยังมีเรื่องความแตกต่างของระดับเลเวลอยู่

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วง พวกนายคอยอยู่ในเมือง รอฉันถางป่า ลักส์हारอบ เลเวลก็พุ่งกระชูดแล้ว พอเลเวลสูงขึ้นค่อยฝึกอย่างอื่นให้พวกนายต่อ รับรองว่าจบงานนี้ กิลด์เดอะทรีจะมีชื่อออกไปทั่วเกมแน่” อควอริสอธิบายต่อ เธอไปขอร้องให้พี่เขยติดตั้งระบบฝึกซ้อมไว้ในที่ทำการกิลด์ส่วนหนึ่งแล้ว และเธอค่อนข้างมั่นใจว่าเมื่อจบการฝึกแล้วเพื่อนๆ ของเธอจะต้องเก่งขึ้นอย่างแน่นอน

สมาชิกกิลด์เดอะทรีได้แต่มองหน้ากันและหันไปมองเพื่อนสาวที่ยิ้มเจ้าเล่ห์สุดๆ อย่างหวาดระแวง พวกเธอจำได้ดีว่าถ้าอีกฝ่ายยิ้มแบบนี้ทีไร มักเกิดเรื่องวุ่นวายตามหลังมาทุกที

“อควอริส...ที่พูดมานี้ล้อเล่นใช่ไหม” ฟิลิปถาม

อควอริสส่ายหน้า ทำให้ทุกคนรู้สึกโล่งใจเล็กน้อยก่อนจะกลับมาสนใจเมื่ออีกฝ่ายพูดต่อว่า

“คิกๆ เรื่องน่าสนุกแบบนี้จะล้อเล่นได้ยังไง ตอนนี้พวกนายตามฉันไปถางป่าเล่นกันดีกว่า กำลังอยากลองสกลิใหม่อยู่พอดีเลย”

168

กางป่า & เมววิว

ณ ห้อง GM

“ว่าไงอเร็กซ์ นายจะเลือกคนไหน ระหว่างสองสาวนี้” รองคาริสถามอย่างคาดหวัง

“ไม่เลือกไม่ได้เหรอ แบบขอสองนะ” รองอเร็กซ์พยายามต่อรองในหัวพยายามตัดสินใจจนแทบจะระเบิด สองคิ้วขมวดแน่น

“นายก็รู้ จับปลาสองมือสุดท้ายจะไม่ได้อะไรเลย รีบเลือกมาดีกว่าว่าจะเอาคนไหน ยิ่งช้าจะยิ่งมีปัญหานะ” รองคาริสเร่ง

“โอ้! พวกนายก็เห็นใจกันบ้างสิ พวกเธอก็มีข้อดีข้อเสียคนละแบบแล้วทำไมผมต้องเป็นคนเลือกด้วยเนี่ย อื้อย! ปวดหัว” รองอเร็กซ์ตะโกนออกมาเสียงดัง

รองคาริสส่ายหัวไปมา

“ผมให้เวลานายตัดสินใจอีกสามวินาที”

3...2...

“เออ รู้แล้ว ผมเลือกผู้เล่นอควอริส” รองอเร็กซ์ก็ลั่นใจตอบ

“ก็เท่านั้นแหละ” แล้วรองคาริสก็จัดการแบ็กอัปเมืองยูเรเชียทั้งหมด

“เอาน่า ได้อย่างก็ต้องเสียอย่าง อย่าคิดมากเกินไป” รองเซนเข้ามาปลอบ

“นายก็พูดได้ดี ทำไมสองตัวแสบถึงออกมาพร้อมกันแต่ไปคนละที่กันนะ คนหนึ่งถางป่าหายเป็นกิโลเมตร อีกคนก็เผาป่าอย่างเมามัน” รองอเร็กซ์นั่งลงแล้วบ่นออกมา นี่มันวันอะไรกันแน่

“แล้วทำไมนายถึงเลือกผู้เล่นอควอริสล่ะ อีกด้านมีทั้งเอซิสและผู้เล่นต้องห้ามเลยนะ” รองเซนถาม

“ก็หมอนี้กับเมียมันเผาป่าไปเก็บเสบียงไป เสียหายเป็นแนวตรงไปทางเมืองซาเนีย ป่าบางส่วนสามารถคืนสภาพได้เอง ถือว่าไม่รุนแรงเท่าไร แต่อีกด้านมันเล่นถางป่าจนโล่งเตียน แถมยังกินวงกว้างอีก เลยคิดว่าเอาระบบไปกู้ส่วนนี้ดีกว่า” รองอเร็กซ์ตอบ ระบบที่มีตอนนี้ยังไม่สามารถรองรับการทำลายพร้อมๆ กันทั้งสองที่ได้

“เหอๆ นี่ถ้าหมอนี้มีเมียสักสี่คน แต่ละคนไปกันคนละฝั่งทวีป มีบรลี่ยเลยหรือ” รองเซนแซวเพื่อนเล่น

“ฮะอะ! อย่างน้อยก็ยังมีผู้เล่นดีๆ ตั้งหนึ่งคน คนนี้ผมเชียร์ให้เป็นเมียหมอนี้เต็มทีเลย คูลี ตั้งใจฝึกแบบพินหินไปที่ละก้อนๆ แบบนี้” รองอเร็กซ์หันไปพูดถึงผู้เล่นอวานีที่อยู่อีกจอหนึ่ง

“ระวังเถอะ ถ้าไปเป็นภรรยาหมอนี้แล้วอาจจะติดนิสัยชอบทำลายมาด้วยก็ได้” รองคาริสหมั่นได้ทำที่ของอเร็กซ์จึงเอ่ยปากแซง

รองอเร็กซ์หันมามองและดำเพื่อนอยู่ในใจ แต่ไม่พูดออกมาเพราะ

กลัวจะถูกคุม จากนั้นก็หันไปยิ้มให้จอมอนิเตอร์ที่ฉายภาพอานี้ซึ่งกำลังฝึกอยู่ และหน้าบึ้งตันที่เมื่อกลับไปดูจอของสองสาวฝาแฝดที่อยู่กันคนละฝั่งทวีป

ระหว่างทางไปเมืองซาเนีย

“เดี๋ยวค่ะพี่ชาย” เสียงเอชิสต์วันที่กำลังจะเอาบัตรมิลล์ระดับพิเศษออกมา เมื่อหันไปก็เห็นเอชิสกำลังเอียงคอยิ้ม จึงถามไปว่า

“มีอะไรหรือครับ”

“คือหนูคิดว่าพวกเราน่าจะพักกันข้างนอก ชมวิวธรรมชาติกันบ้างก็ดีนะค่ะ” เอชิสซึ่งรู้สึกสดชื่นและกระฉับกระเฉงขึ้นหลังจากพระอาทิตย์ตกดิน จึงอยากเที่ยวชมธรรมชาติยามค่ำคืนขึ้นมา

“อืม...ผมก็ไม่เคยนอนกลางป่าเหมือนกัน น่าสนใจดี แต่ผมไม่ม่ตื่นทนนอนนะ” วันนี้นึกขึ้นได้ว่าจนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่ได้ซื้อเตียงที่สักที่เหมือนกัน

“นอนกันได้ตื่นไม้ก็ได้ค่ะ ได้บรรยากาศดีออก” เอชิสตอบพลางนึกแปลกใจ ปกติเธอชอบนอนสบายๆ บนเตียงมากกว่าแท้ๆ

“อืม...ก็คิดว่าไม่มีปัญหาค่ะ แต่ปกติตื่นไม้จะมีกระบวนการหายใจอยู่ตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน แต่ในตอนกลางวันตื่นไม้จะสังเคราะห์แสงไปด้วยทำให้ได้ออกซิเจนออกมา แต่ตอนกลางคืนจะไม่มีกระบวนการนี้ สิ่งที่ได้จึงเป็นคาร์บอนไดออกไซด์แทน ไม้รู้ว่าในเกมจะเป็นเหมือนกันหรือเปล่า” วันเริ่มวิเคราะห์

เอชิสออกไป แคนนอนได้ตื่นไม้ยังจะวิเคราะห์เชิงวิชาการอีก

“เอ่อ...เท่าที่หนูรู้อย่างไม่เคยเจอคนที่อดอดจากการนอนได้ตื่นไม้ในเกมเลยค่ะ”

“อ้อ! ถ้าเป็นที่โล่งละก็คงไม่รู้สึкта่าไรหรอกครับ และตื่นไม้ก็

ไม่ได้คายก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกมาขนาดนั้น” วันอธิบายต่อ

“ง่า! หนูว่าพี่เขยไม่ต้องคิดมากก็ได้ สรุปว่าพวกเราไปนอนที่ข้างลำธารด้านนั้นก็แล้วกันนะคะ” เอชิสต์ดบท เพราะขึ้นพูดเรื่องนี้ต่อ พี่เขยได้ยกหนังสือพีชทั้งห้องสมุดมาอธิบายแน่

“ก็ดีครับ ฉันพบว่าเราทำอาหารกินกันด้วยคงจะดี” วันลอบไปทางลำธาร ส่วนเอชิสต์ถึงกับสะดุ้งเมื่อได้ยินว่าพี่เขยจะทำอาหารและรีบวิ่งตามไปทันที

วันหยุดตรึงริมลำธารขนาดกว้างสิบเมตรที่ดูลึกพอสมควร เมื่อลองสำรวจก็เห็นปลาอยู่ในน้ำ จึงคิดจะจับมาทำอาหาร วันวางมือลงบนพื้น

“พฤษภาท่อนิด”

กิ้งไม้ไผ่ใบจำนวนหลายกิ่งโผล่ขึ้นมาจากน้ำ เกียวปลาขึ้นมาเป็นจำนวนมาก

“อืม...ปลาตัวใหญ่เหมือนกัน แบ่งส่งกลับไปให้ริสะเก็บไว้ทำอาหารครึ่งหน้า จากนั้นต่อไปทำปลาต้มบ้างดีกว่า” วันมองปลาแล้วก็เดินขึ้นมาจากฝั่ง วางมือลงบนพื้นดินอีกครั้ง

“กำแพงหิน”

กำแพงหินสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวห้าเมตร สูงสามเมตร และหนาหนึ่งเมตรพุ่งขึ้นมาจากน้ำ

“เอละ มีหม้อแล้ว ที่นี้ก็จุดไฟ” วันลอบขึ้นไปบนขอบหิน เตรียมใช้เวททะเลเพลิงแต่ถูกอริสขัดขึ้นก่อน

“เดี๋ยวค่ะ มาสเตอร์ อริสว่าเดี๋ยวอริสเปลี่ยนร่างเป็นภูตอาวูธแล้วสอนเอชิสต์ทำอาหารให้ จะดีกว่าไหมคะ” อริสคิดว่าถ้าปล่อยให้เจ้านายเริ่มปรุงอาหารแบบเฉพาะตัวไปเรื่อยๆ แบบนี้ คงกลายเป็นอาหารที่กินไม่ได้แน่ๆ

“ปลาต้มกับปลาเผา ทำไม่ยากเท่าไรนี่ครับ แค่เผาให้สุกกับ

ต้มน้ำให้เดือดแล้วเอาเครื่องปรุงใส่ลงไป นี่ผมกะใส่สมุนไพรที่เก็บได้ ระหว่างทางลงไปให้หมดเลยนะครับ น่าจะบำรุงกำลังได้ดี” วันแย้งกลับ

“อริสว่าแบบนั้นน่าจะมีแต่มาสเตอร์เท่านั้นที่กินได้ เพราะฉะนั้น ให้เอซิสทำเถอะค่ะ อริสจะสอนให้เอง และที่ไม่สอนมาสเตอร์ก็เพราะสุดท้ายมาสเตอร์ก็คงทำอาหารตามใจตัวเองอยู่ดี ดังนั้นมาสเตอร์อดิซิมจะดีกว่าไหมคะ” อริสชี้แจงในเรื่องที่ไม่ต้องใช้ความสามารถในการคำนวณ

“เอานั่นก็ได้ครับ” วันจึงเปลี่ยนอริสเป็นภูตอาวูดด้วยสีหน้าแข็งเล็กน้อย แต่ก็พอรู้ว่าอาหารที่ตัวเองทำไม่ค่อยถูกปากคนอื่นสักเท่าไร ทั้งๆ ที่มันมีประโยชน์มากมายแท้ๆ

เอซิสกระโดดขึ้นไปบนกำแพงหลังจากได้ยินเสียงเรียกของอริส และเริ่มทำอาหารโดยใช้เครื่องปรุงที่รึสะส่งมาให้ ส่วนวันเดินถอยออกมาสร้างกำแพงแก้วเพื่อป้องกันมอนสเตอร์เข้ามาขณะนอนหลับ จากนั้นก็หยิบหินแสงขึ้นมาจ่ายพลังเวท แล้วหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านรอ ไม่นานนักก็ได้กลืนตั๋มยาและกลืนปลาเผาจากข้างลำธารลอยมา ทั้งหมดนี้มีอริสคอยกำกับเอซิสทุกขั้นตอน กลืนอาหารหอมจนวันต้องหยุดอ่านหนังสือแล้วหยิบพรมหนังมังกรฟ้ามาปูเตรียมเอาไว้

เมื่อทุกอย่างเสร็จ วันกับเอซิสก็กินอาหารที่ทำเอาไว้ร่วมกับอาหารของรึสะ ตั๋มยาปลานั้นสามารถดักเลิฟฟ์ได้เรื่อยๆ เพราะทำไว้เยอะมาก ส่วนปลาเผาก็ได้รึสะทำน้ำจิ้มรสเด็ดกับผักตั๋มให้เป็นเครื่องเคียง และมียำสามกรอบแก้เลี่ยนและอาหารอื่นๆ ที่เข้ากัน ตบท้ายด้วยไอศกรีมในลูกมะพร้าวที่หอมหวานเย็นชื่นใจ ล้างกลืนควาในปากได้เป็นอย่างดี

เมื่อวันกินอาหารหมดก็นอนลงมองดาวบนท้องฟ้าอย่างสบายใจ โดยมีเอซิสนอนอยู่ใกล้ๆ กัน

“ดาวในเกมดูชัดจังเลยนะค่ะ ถ้าเป็นโลกจริงคงมีเมฆหรือไม่ก็

แสงสว่างมาบังจนมองอะไรไม่เห็น” เอชิสเอ่ยอย่างอารมณ์ดี เพราะได้มานอนดูดาวในป่ากับคนที่ชอบ ‘เอ๊ะ คนที่ชอบงั้นหรอ เรายังคิดอะไร พี่เขยเป็นของพี่ฟากับพี่ต่างหาก เขาเป็นว่าได้มานอนดูกับพี่เขยที่น่ารักก็แล้วกัน’ เอชิสที่เริ่มคิดเรื่อยเปื่อยหันไปดูพี่เขย ก็พบว่าอีกฝ่ายหยิบหนังสือมานอนอ่านเรียบร้อยแล้ว

“โห! พี่เขย บรรยายกาศดีๆ แบบนี้ยังจะอ่านหนังสืออีก” เอชิสอึ้งที่พี่เขยสนใจหนังสือมากกว่าดูดาวบนท้องฟ้า

“ผมจำดาวบนฟ้าเป็นภาพได้แล้ว ก็น่าจะพอแล้วนี่ครับ ดังนั้นเอาเวลาที่เหลือมาอ่านหนังสือต่อไม่ดีกว่าหรือครับ กำลังอ่านเรื่องระบบการปกครองของเมืองยูเรเชียพอดีเลย มีบางมุมที่น่าสนใจมากเลยครับ” วันยิ้มตอบ สำหรับเขาซึ่งมีความจำดี การเก็บภาพความทรงจำแบบนี้ใช้เวลาไม่นานอยู่แล้ว

“แต่อ่านหนังสือตอนกลางคืนมันไม่ดีนะคะ” เอชิสพยายามแย้ง

“แต่ผมมีหินแสง รับรองว่าสว่างพอให้อ่านหนังสือได้แน่นอนครับ” วันตอบพลางชี้ไปที่หินแสงข้างๆ

‘ซี! พี่เขยนี้ ไม่รู้จักโรแมนติกกับเขาบ้าง อุดสาหกรรมีโอกาสอยู่กับสาวน่ารักสองต่อสอง แถมบรรยายกาศยังดีขนาดนี้แท้ๆ’ เอชิสเถียงสู้ไม่ได้จึงได้แต่มองดาวบนท้องฟ้าต่อไปสักพัก แล้วก็ผลอหลับไปด้วยความอ่อนเพลียหลังจากเหนื่อยมาทั้งวัน

เมื่อวันอ่านหนังสือจบและหันไปพบว่าเอชิสหลับไปเรียบร้อยแล้ว จึงหยิบหมอนออกมาจับเอชิสให้นอนบนหมอน และห่มหนังหมีภูเขาให้ ส่วนตัวเองก็นอนหมอนอีกใบกลับไป

หลังจากเอชิสหลับไปได้สามชั่วโมงก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นจากสายเลือดของแวมไพร์ เธอรู้สึกว่าการกอดหมอนข้างใบใหญ่อยู่ แต่เมื่อลืมตาขึ้นมากลับพบว่าหมอนข้างใบนั้นคือพี่เขยนั่นเอง

“บ้าจริง ทำไมเราถึงได้นอนดินมากอดพี่เขยอีกแล้วเนี่ย” เอชิส บ่นพึมพำออกมา จากนั้นสายตาก็พลันมองไปที่ชอกคอของพี่เขย ความคิดที่จะลองดูดูลีอดก็แวบขึ้นมาอีกครั้ง เขี้ยวแวมไพร์จึงงอกออกมาพร้อมกับความรู้สึกกระหายเลือดที่เพิ่มมากขึ้น

“อย่านะ อย่า ใจเย็นไว้” เอชิสพยายามยับยั้งจิตใจตัวเองเพราะขึ้นก้มลงไปดูดูลีอดแล้วพี่เขยตื่นขึ้นมาอาจจะช่วยหนักก็ได้ เธอไม่เข้าใจว่าทำไมถึงอยากดูดูลีอดขนาดนี้ ในขณะที่คิดอยู่ พี่เขยก็หันหน้าไปอีกทาง ทำให้เห็นลำคอขาวที่ดูบอบบางได้อย่างชัดเจน สติยังคิดของเอชิส จึงขาดทันที เธอลืมตัวค่อยๆ ก้มลงไปหาลำคอของพี่เขยอย่างช้าๆ อ้าปากออกเผยให้เห็นเขี้ยวยาวทั้งสองและกัดลงไป

ณ บริเวณที่เคยเป็นป่ารอบเมืองยูเรเซีย เวลาเย็นใกล้จะค่ำ

เพื่อนๆ มองปราณมังกรน้ำ 100 ตัวอาละวาดไปมา ซึ่งเป็นผลหลังจากอควอริสกินยาบางอย่างเข้าไป และบอกว่าจะใช้สกลิสสุดท้ายที่รวมเอาทุกสกลิสเข้าด้วยกัน คือ เพิ่มพลังโจมตีสามเท่าจากปรกติ โจมตีได้ครั้งละ 100 ตัว รวมถึงถึง SP ครึ่งหนึ่งของคนในปรกติไปใช้

“มันจะหายไปเมื่อไหร่หรือ” ฟิลิปถามอควอริสที่มีสีหน้าตกตะลึงเหมือนกัน

“คงสักหนึ่งชั่วโมงมั้ง” อควอริสตอบ เพราะถ้ายาสยบทศทิศหมดฤทธิ์ เธอก็ไม่มีพลังพอจะจ่ายให้ปราณมังกร มันคงสลายไปเอง แล้วคิดว่าสกลิสสุดท้าย ‘ราชันพิฆาต’ นี่มันแรงสะใจจริงๆ เสียดยาที่ใช้ได้แค่วันละครั้งเท่านั้น ถ้ามีพลังของพี่เขย น้องสาว และพี่สาวด้วย คงจะยิ่งสนุกกว่านี้แน่ๆ

เคซีกลืนน้ำลายลงคอหลังจากได้ยินว่าต้องใช้เวลาก่อนหนึ่งชั่วโมง และบ่นพึมพำออกมาว่า

“นี่ออกมาไม่กี่นาทีเลยและขนาดนี้ แล้วอีกตั้งหนึ่งชั่วโมง ป่านี้นมันจะเหลืออะไร เธอไม่มีวิธีสลายมันหรือ”

อควอริสยิ้มออกมาแล้วตอบว่า

“คือลืมนึกไปซะหน่อยนะ ว่าจะถามตั้งแต่รอบที่แล้วก็ยังไม่ได้ถามสักที แต่ช่างมันเถอะ พวกเรากลับไปกินข้าวในที่ทำการกิลด์กันดีกว่า ฉันจะได้บอกเมนูการฝึกทั้งหมดให้ฟัง”

เพื่อนๆ อึ้งกับคำตอบที่ไร้ความรับผิดชอบของเพื่อนสาว จึงบ่นออกมาว่า

“ช่างมันได้ไง ครึ่งหน้าเธอรีบไปถามสามีของเธอเลย มีอย่างไหนใช้สกลิรุนแรงแต่กลับควบคุมไม่ได้แบบนี้ ถ้ามันวนกลับมาหาพวกเราจะทำยังไง”

“เอาน่า เดี่ยวเจอพี่เขยครึ่งหน้าจะถามแล้วกัน ส่วนถ้ามันหันมาโจมตีใส่ละก็” อควอริสบอกบัดแล้วตอบคำถามสำคัญด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“ก็ไม่ต้องคิดมาก ถ้ามันหลุดมา เราก็หนีสิ ถามได้”

169

เมืองชาเนีย

“ยังไม่นอนอีกหรือครับ” วันหันมายิ้มพลางถามเอชิสที่กำลังก้มหน้าลง

“เอ่อ...คือ...นอนไปพอสมควรแล้วนะค่ะ พี่วันตื่นมาทำไมหรือคะ” เอชิสลนลานทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ตกใจที่จู่ๆ พี่วันก็ตื่นขึ้นมาแบบนี้

“คือผมฝันว่าตื่นมาแล้วไม่เจอใคร เลยตกใจตื่นนะคะ” วันหมุนตัวมาทางเอชิสที่นอนอยู่ข้างๆ และจ้องสำรวจเหมือนกับให้แน่ใจว่าคนที่อยู่ตรงหน้าเป็นความจริงหรือความฝันกันแน่

“คืนนี้ไม่เห็นพี่วันไปไหนหรอกค่ะ ความจริงพี่วันก็รู้ว่าคืนนี้ไม่สามารถหนีไปจากพี่วันได้อยู่แล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น” เอชิสก้มหน้าลง ไม่กล้าสบตาหลังจากพูดไป หัวใจเต้นระรัวจนแทบออกมานอกอก

“สัญญา นะครับว่าจะไม่หนีผมไปไหน” วันจับมือของเอชิสขึ้นมา

กุมพพร้อมถามด้วยสีหน้าจริงจัง จ้องดวงตาอีกฝ่าย

เอชิสยกหน้ามาสบตาที่แสนจริงจัง และพูดต่อไม่เต็มเสียงว่า

“คะ...ว้าย! พี่วันทำอะไรคะ” เอชิสตกใจที่มีมืออีกข้างของพี่วันเข้าโอบตัวเธอและดึงเข้าไปชิดแนบกับตัวเขา เมื่อถูกกอดจนแน่นแบบนี้ เธอก็กึ่งเขินอายขึ้นไปอีก

“ก็ทำแบบนี้เพื่อให้มันใจว่า เอชิสจะไม่สามารถหนีผมไปไหนแน่นอนไงครับ” วันขยับเข้าไปใกล้จนตัวแนบติดกันกระทั่งรู้สึกได้ถึงเสียงหัวใจของกันและกัน

“พี่วันก็...ถึงพี่วันไม่กอดคิฉันไว้ หัวใจของคิฉันก็ถูกพี่วันรัดจนหนีไปไหนไม่ได้อยู่แล้ว” เอชิสขุกตัวเข้าหาพี่วันแน่นขึ้น จนแทบจะเป็นหนึ่งเดียว

“น่ารักจริง แบบนี้ต้องให้รางวัลเสียหน่อยแล้ว” วันขยับหัวขึ้นแล้วโน้มลงมา เอชิสหลับตาลงอย่างลึนระทึก ริมฝีปากของคนทั้งสองใกล้กันเรื่อยๆ จนกระทั่งระยะห่างเหลือเพียงไม่กี่มิลลิเมตรก็จะสัมผัสกัน

“เอ่อ...ฉันว่าพี่เขยคงไม่มีทางทำอย่างทีริสะเล่าแน่” เสียงอควอริสดังชัดจึ่งหะจากทีริสะกำลังเล่าอยู่

“คือริสะก็พอรู้ว่าเจ้านายไม่มีทางทำแน่ๆ เลยต้องจินตนาการขึ้นมาเองไง อควอริสละก็ มาขัดความสุขของริสะได้” ริสะบ่นเล็กน้อยที่อีกฝ่ายมาขัดเธอช่วงจินตนาการถึงฉากสำคัญพอดี

“อีกอย่าง เอชิสคงไม่ตื่นมาเพื่อขโมยจูบพี่เขยอย่างทีริสะคิดแน่ นี่ริสะเล่นคิดไปเองทั้งสองฝ่ายแบบนี้เลยเธอ ฉันยอมรับแล้วว่าริสะมีพลังจินตนาการสุดยอดเยี่ยม” อควอริสฟังริสะจินตนาการเรื่องราวเป็นฉากๆ ตั้งแต่กินข้าวด้วยกัน นอนด้วยกัน จนถึงฉากจะจูบกัน เรียกว่าเล่าเหมือนไปอยู่ในเหตุการณ์จริง ทั้งที่มันเป็นไปได้เลยสักนิดเมื่อคุณนิสัยของพี่เขย

“ความจริงตอนที่อควอริสไปเมืองยูเรเซียกับเจ้านาย ริสะก็จินตนา-

การแล้วไปเล่าให้เอชิสฟัง ไม่เห็นเธอจะขัดอะไรเลย แกรมซุซาคูยังตั้งใจฟังแบบสุดๆ อีกต่างหาก” ริสะว่า ส่วนอควอริสได้แต่ตั้ง ไม่คิดว่าตัวเองก็โดนริสะเอาไปจินตนาการด้วยแบบนี้

“ฉันทามหน่วยสิ ตอนพีเซย์กับพีฟ่า ริสะก็จินตนาการแบบนี้ด้วยหรือเปล่า”

“ตอนเจ้านายกับอาลิเซนะหรือ ริสะจินตนาการไปจนถึงตอนมีลูกแล้วละ นี่ก็กำลังจะจินตนาการต่อถึงตอนที่ลูกชายของเจ้านายไปถูกใจลูกของโลกกับฟินิกซ์เลย” ริสะเล่าสิ่งที่คิดไว้ให้ฟัง ทำให้อควอริสคิดว่าต่อไปคงจะมีลูกของโลกกับเบียคโกะหรือซุซาคูต่อแน่ ขณะที่เบียคโกะนั้นมีสีหน้าไม่พอใจเล็กน้อยตอนได้ยินริสะพูดถึงลูกของโลกกับฟินิกซ์

“สุดยอดจริงๆ เอาเป็นว่าตอนนี้ริสะก็จินตนาการถึงพีเซย์กับเอชิสต่อไปก่อนแล้วกัน ส่วนฉันขอตัวไปนอนก่อนละ วันนี้เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว” อควอริสเอ่ยหลังจากใช้พลังอับเลเวลให้เพื่อนในวันนี้

กลางป่าระหว่างทางไปเมืองซาเนีย

เอชิสกัดไม่ถูกเป้าหมายเพราะพีเซย์พลิกตัวพоди พร้อมกับเอามือมาถูหลังคอไปมาเหมือนนอนไม่สบาย ทำเอาเอชิสตัวแข็งไม่กล้าขยับเพิ่ม เพราะกลัวจะทำให้ตื่น สักพักพีเซย์ก็หยุดขยับมือแต่ไม่ได้เลื่อนออกจากคอ

“เอาไงดีเอชิส ถ้าจะดูดเลือดก็ต้องเอามือพีเซย์ออก แต่ถ้าเอามือออก พีเซย์ก็อาจจะตื่นได้ ถึงตอนนั้นคงไม่มีทางดูดเลือดได้แน่ ใจเย็นสิ ยังไงเดี๋ยวพีเซย์ต้องเอามือลงอยู่ดี” เอชิสรอกอย่างใจเย็น เพราะถึงพีเซย์จะตื่นตอนลงมือ แต่ก็ถือว่าได้ดูดเลือดไปแล้ว จะโดนทำโทษอะไรก็ยอม แต่ถ้าตื่นก่อนก็เท่ากับว่าอดทั้งหมด แล้วเธอก็จ้องพีเซย์ไปเรื่อยๆ

“ตื่นแล้วหรือครับ” วันหันมามีถามเอชิสที่นั่งหันหน้ามาทางเขา

จากนั้นก็บิดชี้เกี้ยวไปมาเล็กน้อย เมื่อสำรวจไปรอบๆ ก็ไม่พบสิ่งผิดปกติ จึงนึกแปลกใจว่าสมัยก่อนเห็นสองสาวตื่นสายกันตลอด แต่คราวนี้กลับตื่นก่อนเขาเสียได้

“เอ่อ คือ...นอนไปพอสมควรแล้วนะค่ะ พี่เขยตื่นเช้าจังนะค่ะ” เอชิสลนลานทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ตกใจที่จู่ๆ พี่เขยก็ตื่นขึ้นมา แต่เมื่อมองไปรอบๆ ก็พบว่าท้องฟ้าเริ่มสว่างขึ้นมาแล้ว แสดงว่าเธอจึงพี่เขยจนเข้าเลย แถมพี่เขยยังนอนนิ่งไม่เปลี่ยนท่าอีกด้วย

“สงสัยเพราะเลือดของแวมไพร์เลยทำให้ไม่จำเป็นต้องนอนเยอะละมังครับ ในเมื่อพักผ่อนพอแล้วก็ลุกขึ้นกันดีกว่า เดี่ยวพอกินข้าวเสร็จจะได้ลุยกันให้เต็มที่” วันลุกขึ้นยืนและเดินไปล้างหน้าที่ลำธาร จากนั้นก็หยิบข้าวกล่องสองกล่องออกมา และเปิดกล่องหนึ่งกินเอง เมื่อเอชิสล้างหน้าล้างตาและเดินกลับมาด้วยท่าทางอ่อนเพลียเล็กน้อย วันก็ส่งข้าวกล่องอีกกล่องให้

“ดูเหมือนยังเพลียๆ อยู่เลยนะครับ หรือว่านอนไม่ค่อยหลับกัน แต่ผมเข้าใจนะครับ บางทีพอต้องมานอนในที่ที่แปลกไปหรือในที่ที่เราไม่รู้จักระทำให้เกิดความกังวลจนนอนหลับได้ไม่สนิท ครึ่งหน้ากลับไปนอนที่บ้านก็แล้วกันครับ” วันทักเอชิสที่ดูไม่ค่อยสดชื่นเท่าไร จึงคิดว่าน่าจะเพราะต้องมานอนในที่ที่อาจจะมียอนสเตอร์เข้ามาโจมตีได้ตลอดเวลา ถึงจะมีเกราะป้องกัน แต่คนบางคนก็อาจยังกังวลอยู่

“ค่ะ” เอชิสได้แต่ตอบรับเบาๆ และกินข้าวกล่องด้วยความเสียใจที่ดูดเลือดไม่สำเร็จ แถมยังคิดมากจนไม่ได้ลองแผนอื่นต่อ รู้ดีดูดเลือดที่แขนแก้ขัดไปก่อนก็ดีหรร

เมื่อทั้งสองคนกินอาหารเสร็จก็เดินทางต่อจนถึงกำแพงเมืองซาเนีย

“เดี๋ยวเอชิสถอดผมไว้แล้วกัน ผมจะใช้เวทลอยตัวขึ้นไป” วันบอกเอชิส เพราะหลังจากตรวจสอบดูแล้วพบว่าเมืองนี้สามารถเข้าได้แค่หลัง

เวทเท่านั้น

เอชิสสะตั้งเล็กลั่นน้อยเมื่อได้ยินว่าต้องถอดพีเชย จึงถามว่า

“แล้วทำไมพวกเราไม่เข้าทางประตูเมืองล่ะคะ”

“คือจากข้อมูลที่ผมมี ถ้าผู้เล่นเข้าเมืองทางประตูจะกลายเป็น
ผู้บุกรุกทันที และทหารในโหมดป้องกันจะแข็งแกร่งกว่าปกติ” วันตอบ
ข้อมูลในส่วนนี้ได้วิธีเป็นคนรวบรวมมาให้ จากประสบการณ์ของผู้เล่น
พูดถึงเมืองที่ยังไม่ปลดผนึกบอกว่า AI พวกนี้จะแข็งแกร่งกว่า AI ในเมือง
ที่ปลดผนึกแล้ว

เอชิสพายักหน้าและเดินเข้าไปถอดคอปี่เชยเอาไว้ สักพักก็รู้สึกได้
ถึงลมที่ล้อมอยู่รอบตัว จากนั้นเธอก็ค่อยๆ ลอยข้ามกำแพงไป หลังกำแพง
นั้นมีผู้คนใส่ชุดพอมดแมมดอยู่เต็มไปหมด บางคนก็ขี่ไม้กวาดบินไปมา
อย่างสนุกสนาน

“เมืองนี้มีไม้กวาดที่บินได้ด้วย ผมว่าก่อนอื่นพวกเราไปซื้อไม้กวาด
กันดีกว่าครับ เผื่อจะใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง” วันคิดว่าในเมือง
นี้ใช้ไม้กวาดบิน เขาก็ควรจะทำเหมือนกัน นอกจากนี้จะต้องรวมไปถึงวิธี
ใช้เวทมนตร์และอื่นๆ อีก เพื่อจะได้ไม่เป็นที่สะดุดตา ทั้งสองเดินไปจนถึง
ร้านขายอุปกรณ์เวทมนตร์

“ยินดีต้อนรับครับ ร้านเราขายอุปกรณ์ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นไม้
กายสิทธิ์ ไม้กวาดบิน หรือพวกอุปกรณ์ตั้มยาต่างๆ ไม่ทราบว่าคุณลูกค้า
ต้องการสินค้าอะไรหรือครับ” พ่อค้าอธิบายสินค้าของตนคร่าวๆ ทันที

“ไม้กายสิทธิ์นี้แตกต่างจากคทาอย่างไรครับ คือปกติผมใช้แต่
คทา” วันถามเพราะจำได้ว่าไม้กายสิทธิ์ไม่อยู่ในรายชื่ออาวุธทั้งหนึ่งพัน
ชนิด

“ท่านลูกค้ามีคทาดูด้วยหรือครับ ปกติแล้วคทาเป็นของหายาก
เพราะหาได้จากมอนสเตอร์เท่านั้น ทางเราจึงคิดประดิษฐ์ไม้กายสิทธิ์ขึ้น

มา มันเป็นไอเทมเสริมการใช้เวทมนตร์ โดยใช้อวัยวะบางส่วนของสัตว์ที่ใช้เวทมนตร์ได้มาเป็นองค์ประกอบในการทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเป็นกระดูก ไม้กายสิทธิ์ก็จะทรงพลังกว่าปกติครับ แต่มีข้อจำกัดคือ สามารถใช้เวทมนตร์ได้ตามพลังของมอนสเตอร์นั้นๆ เช่น ถ้าเป็นมอนสเตอร์ธาตุไฟก็จะใช้ได้เฉพาะเวทมนตร์ธาตุไฟ ไม่เหมือนกับคทาที่ส่วนใหญ่สามารถใช้ได้ทุกธาตุครับ” พ่อค้าตอบอย่างจะฉานพลางคิดว่าคนคนนี้น่าจะเป็นพวกคนมีเงินที่สามารถหาคทามาใช้ได้

“อืม...ถ้าเป็นชิ้นส่วนของมังกรจะทำไม้กายสิทธิ์ได้ดีขนาดไหนครับ” วันถามต่อ เพราะเขามีกระดูกบางส่วนของมังกรที่เคยฆ่าเก็บเอาไว้เพื่อใช้ทำอะไรอย่างอื่นอยู่เหมือนกัน

“ต้องได้ไม้กายสิทธิ์ที่ทรงพลังแน่ครับ แต่ทางร้านเราไม่มีขายหรอกนะครับ ของหายากขนาดนั้นนะ” พ่อค้าตอบ

“แล้วถ้าผมมีวัตถุดิบ ทางร้านจะทำให้ได้ไหมครับ” วันถามเพราะเขาไม่รู้วิธี ดังนั้นถ้าร้านนี้สามารถทำได้ก็จะดีสั่ง

“ได้สิครับ ขอเพียงมีวัตถุดิบมาให้ ช่างของร้านเราเก่งมากนะครับ แต่ถ้าจะใช้วัตถุดิบระดับมังกรจริงๆ ไม้ที่จะเอามาทำก็ต้องเป็นของดีเช่นเดียวกันครับ ควรเป็นไม้อายุสักพันปีขึ้นไปเป็นอย่างน้อย ซึ่งหาได้จากป่าทางทิศเหนือซึ่งมีอันตรายมาก และหาไม่ได้ง่ายๆ ด้วย” พ่อค้าอธิบาย พลางคิดว่าเขาคงคิดถูกแล้ว ลูกค้าตรงหน้าจะต้องเป็นคนมีเงินมากแน่ๆ ถึงถามเรื่องการสั่งทำไม้กายสิทธิ์แบบนี้

“แล้วไม้กวาดบินได้นี้ ทำยังไงถึงบินได้หรือครับ” วันคิดว่าเดี่ยวเสร็จงานนี้คงไปหาไม้มาทำไม้กายสิทธิ์เล่นดู จะได้รู้ว่ามันน่าสนใจและแตกต่างจากคทายังไง

“ท่านไม่รู้จักรั้วไม้กวาดบินหรือครับ” พ่อค้าแปลกใจเพราะมันเป็นอุปกรณ์พื้นฐานของคนในเมืองนี้

“คือปกติผมใช้เวทลอยตัวครับ” วันตอบ

“ท่านเป็นระดับจอมเวทมาสเตอร์หรือครับ ถึงได้ไม่เคยใช้ไม้กวาดบิน!” พ่อค้าตกตะลึงที่มีคนระดับจอมเวทมาสเตอร์มาซื้อของในร้านของเขา แสดงว่าคนคนนี้อาจจะแค่มาลองสำรวจร้านของเขาก็ได้ เพราะคนที่เรียนเวทระดับนั้นได้ต้องเป็นคนในตระกูลสูงๆ เท่านั้น

“สรุปว่าไม้กวาดมันทำงานยังไงหรือครับ” วันย้ำคำเดิมโดยปล่อยให้เจ้าของร้านเข้าใจผิดต่อไป เพราะคิดว่ามันน่าจะดีกว่ามานั่งอธิบาย

“ส่วนปลายของไม้กวาดทำมาจากขนของสัตว์ที่สามารถลอยได้ครับ ตัวด้ามผลิตจากไม้ชนิดพิเศษที่ลงอาคมไว้ตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มแทงยอด เวลาใช้ไม้กวาด จะต้องติดอัญมณีที่เป็นแหล่งพลังงาน ปกติแล้วอัญมณีหนึ่งเม็ดจะบินต่อเนื่องได้ประมาณหนึ่งวัน ถ้าพลังงานหมดเมื่อไหร่ก็สามารถนำมาให้ร้านเติมใหม่ได้ อัญมณีที่ว่านี้เป็นวัตถุดิบพิเศษเฉพาะตัว ไม่สามารถบอกรายละเอียดมากไปกว่านี้ได้ครับ” พ่อค้าอธิบาย

“สรุปว่า เกมนี้มีเรื่องให้ผู้เล่นเสียเงินได้หลายรูปแบบจริงๆ ตั้งแต่ค่าโรงแรมที่ค่อนข้างแพง รวมถึงของฟุ่มเฟือยอีกหลายอย่าง และขอสร้างกิจกรรมให้เสียเงินเพิ่มอีก มิน่า ใจลูกของคุณวารีถึงหาเงินในเกมมาเปลี่ยนเป็นเงินจริงไม่ได้สักที” วันคิด เขาเห็นอาลิเซไม่ค่อยมีเงินจึงลองให้อริสตรตรวจสอบดูก็พบว่า ผู้เล่นส่วนใหญ่จัดการมอนสเตอร์ที่มีเลเวลไม่ต่างจากตัวเองเท่าไรนัก อีกทั้งเล่นกันแบบกลุ่มปาร์ตี้ ทำให้ผลตอบแทนสุดท้ายไม่สูงมาก ที่สำคัญค่าเงินในเกมนั้นสูงจนผู้เล่นส่วนใหญ่เลือกแลกเงินจริงมาใช้ โดยเฉพาะระบบกิลด์ที่ต้องใช้เงินเยอะมาก

“ผมขอซื้อไม้กวาดบินที่ดีที่สุดที่ร้านครับ แล้วก็อัญมณีที่เป็นแหล่งพลังงานทั้งหมดด้วย” วันขี้เกียจกลับมาเติมพลังงานบ่อยๆ จึงคิดว่าซื้อไปเยอะๆ น่าจะดีกว่า

“หมดเลยหรือครับ มันเยอะมากเลยนะ รวมแล้วราคาสูงกว่า

พันล้านเลนนะครับ” พ่อคำถามเพื่อความแน่ใจ

“ครับ” วันตอบพลางคิดวิธีที่จะใช้อัณุมณีพวกนี้แบบอื่นๆ นอกจากเอาไปใช้กับไม้กวาดบิน

‘สงสัยคงต้องไปหาเงินเพิ่มอีกแล้ว ช่วงหลังๆ มีแต่เรื่องใช้เงิน ไม่ค่อยได้หาเงินเพิ่มเลย เอาเถอะ ถ้าจะต้องศึกษาไม้กวาดบิน ก็คงต้องไปหาเงินเพิ่มละ’

“ได้ครับ ฉันขอเสนอ ไม้กวาดบินรุ่น SA 104 รุ่นนี้ใช้ขนอินทรี มรกตที่หายาก สามารถเร่งความเร็วจาก 0 ถึง 300 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ได้ภายในสิบวินาทีเท่านั้น แต่ต้องใช้อัณุมณีห้าเม็ดในการขับเคลื่อน ด้ามจับแบบพิเศษมีความโค้งงอสูง สามารถบังคับหลบหลีกขึ้นลงได้ดีมาก ราคาอยู่ที่หนึ่งล้านเท่านั้นครับ” พ่อค้ารีบเสนอไม้กวาดบินที่แพงที่สุดในร้านตอนนี้ให้ทันที

“อืม...300 กิโลเมตรต่อชั่วโมงหรือ ข้าไปนิดแต่ก็ถือว่าโอเคตรงที่ไม่ต้องใช้พลังตัวเอง เอาไว้ใช้ในสถานที่ที่ใช้พลังไม่ได้ ถือว่ามีประโยชน์อยู่เหมือนกัน” คุณสมบัติยังเร็วไม่เท่ากับอาวุธที่ตัวเองบังคับให้บินซึ่งเร็วกว่านั้นมาก แต่เขาก็ยื่นบัตรเครดิตเพื่อจ่ายเงิน และขอสำรวจร้านเผื่อว่าจะมีอะไรน่าสนใจอีก เมื่อพ่อค้ากลับมาพร้อมกับของจำนวนมาก วันก็พบอุปกรณ์บางอย่างที่น่าสนใจเพิ่มเติมจึงซื้อกลับไปด้วย

เมื่อออกจากร้านและเริ่มสอบถามข้อมูลจากชาวบ้านต่างๆ ก็พบว่า ในป่าทางทิศเหนือของเมืองนี้มีแม่แมดผู้ชั่วร้ายที่คอยแย่งชิงสิ่งสำคัญของคนที่ก้าวเข้าไป ไม่ว่าจะเป็นพลังเวท สิ่งที่ใช้ในการร่ายเวท หรือพลังกายจนกลายเป็นคนอ่อนแอ มีผู้กล้ามากมายที่มั่นใจในความสามารถของตัวเองเข้าไปปราบแม่แมด แต่สุดท้ายก็กลายเป็นคนอ่อนแอ กลับออกมาทุกคน

“พี่เขยคะ หนูว่าแม่แมดคนนี้อันตรายมาก อย่างพี่เขยที่ต่อสู้อย่าง

ถ้าเกิดถูกปิดผนึกพลังเวทไปอีกละก็ คงจะแย่นะ” เอชิสพูด เรียกว่า พี่ชายแทบจะไม่มีอะไรที่เอาไปใช้ต่อสู้กับแม่มดได้เลย

“แต่ผมว่าแม่มดคนนี้น่าจะมีอาชีพที่เหมาะสมกับเอชิสนะ ถ้าสามารถใช้ทักษะของแม่มดคนนี้ร่วมกับคำสาปและเวทมนตร์อื่นที่เธอมี น่าจะทำให้เก่งขึ้นอีกมาก แต่ก่อนอื่นเราต้องไปทำเรื่องสำคัญที่สำนักงานพ่อมด และแม่มดประจำเมืองกันก่อนดีกว่าครับ” วันวิเคราะห้แล้วรู้สึกถูกใจทักษะของแม่มดคนนี้มาก จึงตัดสินใจว่าจะให้เอชิสไปรับอาชีพจากแม่มดคนนี้ ส่วนตัวเขาคงต้องไปหาของสำคัญที่สุดเสียก่อนเพื่อไม่ให้เกิดเหตุผิดพลาด

เอชิสได้แต่มองอย่างไม่เข้าใจว่าทำไมพี่ชายถึงไม่รู้ลึกทุกซอกที่ซ่อนต้องเหนื่อยมากขึ้น แล้วพี่ชายจะไปสำนักงานพ่อมดและแม่มดประจำเมืองทำไม ในเมื่อแม่มดที่ต้องจัดการอยู่ในป่าทางเหนือของเมือง ระหว่างที่คิด พี่ชายก็เดินไปไกลแล้ว เอชิสจึงได้แต่รีบเดินตามไปด้วยความไม่เข้าใจ

“รอด้วยค่ะพี่ชาย”

170

กักระที่ถูกปิดผนึก

วันเดินผ่านอาคารทรงยุโรปเก่าๆ ตูมิมนตร์ขลังไปหยุดหน้าอาคารเจ็ดชั้นที่มีหอคอยอยู่สี่มุม ดูแล้วน่าจะสามารถมองเห็นได้รอบเมือง หน้าอาคารนั้นมีพอมดยืนเฝ้าอยู่สองคน ท่าทางมีฝีมือพอตัว วันเดินเข้าไปใกล้

“ขณะนี้ที่ทำการพอมดแม่มดเปิดให้บริการแล้วครับ กรุณามาใหม่ในภายหลัง” พอมดคนหนึ่งกล่าวขึ้นหลังจากวันเข้าไปในระยะสิบเมตร

“คือผมมีธุระจะคุยกับพอมดที่เป็นหัวหน้าคุณทีนี่นะครับ ช่วยไปแจ้งให้หน่อยได้ไหมครับว่าผมมีธุระสำคัญ” วันอธิบายเหตุผลให้พอมดฟังแต่ดูเหมือนจะไม่มีผล

“ไม่ได้ ยิ่งเป็นพอมดระดับผู้คุมกฎขึ้นไปยิ่งไม่อนุญาตให้พบ พวกเจ้ารีบออกไปโดยเร็วก่อนจะถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้บุกรุก” พอมด

ตะคอกเสียงเข้มด้วยความไม่พอใจ ใครๆ ก็รู้ว่าเหล่าผู้คุมกฏมีปัญหากับแม่มดผู้ชั่วร้าย การมาขอเข้าพบแบบนี้เป็นไปได้ว่าอาจเป็นกลุ่มผู้ประสงค์ร้ายก็เป็นได้

“แต่ผมมีธุระสำคัญจริงๆ นะครับ เป็นเรื่องเกี่ยวกับแม่มดทางทิศเหนือ ผมคิดว่าน่าจะช่วยเหลือพวกเขาได้บ้าง จึงอยากได้ข้อมูลเพิ่มเติม” วันอธิบายเพิ่มเติมด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ไม่ได้ ข้าว่าเจ้าเอาเรื่องแม่มดทิศเหนือมาอ้างมากกว่า เพราะขนาดท่านเดโมที่เป็นมหาปราชญ์ยังไม่สามารถแก้ปัญหาได้ ถ้าเจ้ายังไม่ไปอึกอ่ยหาว่าข้าไม่เกรงใจนะ” พ่อมดหยิบไม้กายสิทธิ์ขึ้นมาชี้หน้าวัน

“หนูว่าพวกคนที่พูดไม่รู้เรื่องแบบนี้ จัดการฆ่าทิ้งเลยดีกว่าค่ะ” เอชิสเริ่มรำคาญที่พ่อมดไม่ฟังคำอธิบายบ้างเลย เล่นตั้งแง่กันตั้งแต่แรกแบบนี้

“คือไม่ดีหรอกครับ เขามีกฎหมาย คนคนนี้ก็แค่ทำตามกฎเท่านั้น เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นเขาก็ต้องรับผิดชอบ แต่การไม่ยอมฟังอะไรเลยก็ไม่ได้เหมือนกัน” วันหันมาสอนเอชิส เขามองว่าการที่พ่อมดทำหน้าที่ของเขาเป็นเรื่องถูกต้องอยู่แล้ว

“ถ้าไม่จัดการทิ้งแล้วจะเข้าไปได้อย่างไรคะ” เอชิสถามเพราะต่อให้ห้ามไม่ให้เข้า พี่เขยก็ดูตั้งใจจะเข้าไปอยู่ดี

“พวกเจ้า! อย่าคิดว่าจะบุกรุกเข้าไปได้ง่ายๆ นะ!”

แสงสีฟ้าพุ่งออกจากไม้กายสิทธิ์เข้าหาวัน วันจึงแบมือที่มีแสงสีฟ้าแบบเดียวกันคลุมอยู่รับแสงนั้นแล้วสะบัดมือ ทำให้ลำแสงเบี่ยงไปกระทบพ่อมดอีกคนหนึ่งจนกระเด็นออกไป

“เอ่อ...ขอโทษแล้วกันครับ คือเพื่อนคุณโจมตีมาในระยะประชิด ผมเลยปัดออกให้พ้นตัว ไม่นึกว่าจะไปถูกคุณเข้าแบบนี้” วันหันไปโค้ง

ขอโทษพอมดที่โดนลูกหลงจนบาดเจ็บ

“ใครจะไปเชื่อ ที่แท้เจ้าคิดจะบุกรุกนี่เอง” พอมดชี้ไม้กายสิทธิ์ขึ้นฟ้าเพื่อส่งสัญญาณว่ามีผู้บุกรุก ไม่นานก็มีพอมดและแม่มดออกมาล้อมวันกับเอซิสเต็มไปหมด

“เอาใจดีคะพี่เขย ช่างทำให้หมดเลยดีไหม” เอซิสถามพร้อมกับยิ้มด้วยแวตาทะนายนเลียด เธอยังหงุดหงิดเรื่องที่เมื่อคืนไม่ได้ตีแม่มดเลียด จึงทำให้อยากฆ่าคนอย่างบอกไม่ถูก

วันลูบหัวเอซิสไปมาพร้อมกับพูดว่า

“ตั้งสติหน่อยครับ ตอนนี้อาสาของเอซิสแดงกำมากเลย ผมว่าเอาเลียดมังกรไปตีแม่มดสติหน่อยก็ดีครับ” วันยื่นขวดเก็บเลียดมังกรไฟที่วิสะเจาะมาทำตีแม่มดมังกรหมูสับใส่ตำลึงให้ เพราะคิดว่าถ้าไม่ได้ตีแม่มดนานๆ สายเลียดแวมไพร์อาจจะตื่นอาการอยากฆ่าคนอื่นก็ได้ จึงขอแบ่งส่วนมาเตรียมไว้เพื่อเกิดเหตุการณ์แบบนั้นขึ้น

เอซิสรับเลียดมังกรมาตีทำให้รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมาบ้าง เพราะอวยกว่าเลียดของผู้เล่นที่เธอเคยตีมา มันมีความหวาดกลัวแฝงอยู่ในเลียดสูงมาก ทำให้เธอรู้สึกตื่นตัว เมื่อตีเสร็จก็พบว่าพอมดแม่มดทั้งหมดกำลังฉีกพลังเวทใส่ไม้กายสิทธิ์จนเห็นเป็นแสงเข้มขึ้น เธอจึงหยิบคทาออกมา แต่พี่เขยกลับจับมือเธอลงพร้อมกับส่ายหน้าเป็นสัญญาณว่าอย่าลงมือ จากนั้นพี่เขยก็จูมมือเธอเดินตรงไปหากลุ่มพอมดตรงหน้า

เมื่อวันขยับตัว ลำแสงมากมายก็พุ่งตรงเข้าโจมตีทันที แต่กลับกระทบกับกำแพงใสที่มองไม่เห็นและเปลี่ยนทิศทางไปโดนพอมดแม่มดคนอื่นจนได้บาดเจ็บทั้งหมด

“โฮ! พี่เขยสุดยอดมากเลย ปิดการโจมตีด้วยเวทกำแพงแสงแถมยังโจมตีกลับได้อย่างแม่นยำ ทำได้ยังไงคะ สอนหนูบ้างสิ” เอซิสทั้งกับเทคนิคการใช้เวทมนตร์ของพี่เขยมาก แค่อึ้งเฉยๆ ก็จัดการเหล่าพอมด

ได้แล้ว

วันยิ้มแห้งๆ ไม่ตอบเอชิส เพราะเขาไม่ได้คิดโจมตีเลยสักนิด แต่ดูเหมือนแต่ละคนจะโจมตีได้มุมสะท้อนไปถูกเพื่อนแบบตรงตำแหน่งพอดี

“โอ้! พี่เขย เกือบของดีๆ ไว้คนเดียวอีกละ แล้วเมื่อไหร่หนูจะเก่งพอๆ กับพี่เขยล่ะเนี่ย” เอชิสทำหน้าอเล็กน้อยที่พี่เขยไม่ยอมสอนเทคนิคระดับสูงให้ ได้แต่มองพอมดล้มไปคนแล้วคนเล่า หลายคนมีสีหน้าหวาดกลัว

“อย่าตกใจไป ถึงกำแพงแก้วจะเป็นเวทมนตร์ป้องกันขั้นสูงก็จริง แต่ถ้าพวกเรารวบรวมพลังเข้าด้วยกัน ใช้ทักษะหลากหลาย ย่อมต้องจัดการมันได้แน่” หนึ่งในพอมดระดับสูงตะโกนเรียกสติก่อนจะถูกลูกหลงอัดเข้าเต็มหน้าจนล้มลงไป

วันหันไปมองร่างพอมดคนดังกล่าวก่อนจะเดินต่อ แล้วก็พบกับธนูไฟจำนวนมากพุ่งเข้ามา วันร้ายกำแพงน้ำขึ้นป้องกันตัว เมื่อมองไปก็พบพอมดที่ขี่ไม้กวาดบินกำลังยิงธนูที่ผสมไว้ด้วยเวทไฟ วันจึงโจมตีกลับด้วยลูกบอลน้ำ แต่กลับพุ่งผ่านพอมดไปโดยไม่ถูกแม้แต่ลูกเดียว เสียงหัวเราะเยาะจึงดังขึ้น แต่ลูกบอลที่ผ่านไปนั้นกระแทกถูกหอคอยด้านบนอย่างแรง ทำให้มันถล่มลงมา เศษอิฐกระแทกเข้าศีรษะของพวกพอมด จนตกจากไม้กวาดได้รับบาดเจ็บสาหัสและสลบไป ส่วนวันนั้นได้แต่ทำหน้าแข็งเล็กน้อยที่ลูกบอลน้ำโจมตีไม่ถูกสักคน

“สุดยอด! พี่เขย วิธีนี้หนูคิดไม่ถึงเลย ถ้าโจมตีตรงๆ พวกนั้นก็งบบินหลบด้วยความชำนาญแน่ๆ แต่พี่เขยกลับตั้งใจทำให้พวกพอมดประมาทโดยโจมตีแบบไม่ให้เจียดตัวสักนิด แต่จริงๆ แล้วมีเป้าหมายแท้จริงอยู่ที่ยอดหอคอยด้านบน เทคนิคการใช้เวทมนตร์ของพี่เขยนี้พลิกแพลงไปตามสถานการณ์และคู่ต่อสู้ได้ยืดหยุ่นดีจริงๆ” เอชิสพูดด้วยความชื่นชมและทิ้งสุดท้าย

เมื่อวันไดยินเอซิสพูดก็ยิ่งแข็งขึ้นไปอีก จึงร้ายกระจะกำแพงแสงไว้รอบตัวอีกครั้งแล้วเดินตรงเข้าไปโดยไม่คิดโจมตีใครอีก และเพราะวันใช้พลังธาตุแสงแบบเข้มข้น ลำแสงเวททั้งหมดจึงสะท้อนกลับไปถูกพวกพอมดแม่มดอย่างต่อเนื่อง บางส่วนก็กระแทกเข้ากับรูปปั้นจนล้มลงทับพอมดที่อยู่ใกล้เคียง

เอซิสมองทางที่พี่เขยผ่าน ไม่มีใครที่ยังสามารถยืนอยู่ได้ทั้งๆ ที่พี่เขยแค่เดินตรงมาเท่านั้น พลังคิดว่าจะต้องให้พี่เขยสอนเทคนิคนี้ให้ตัวเองให้ได้ เอซิสเดินตามพี่เขยที่ยังคงจุมมือเธออยู่จนกระทั่งเข้าไปถึงห้องโถง ข้างในนั้นมีพอมดห้าคนที่ดูแล้วน่าจะมีระดับสูงนั่งอยู่ด้านบนและมีพอมดระดับรองลงมานั่งอยู่ด้านล่าง ไม่มีที่ท่าว่าจะลุกขึ้นต่อสู้สักนิด

“พวกท่านบุกรุกเข้ามาแถมยังทำร้ายคนของเรา ท่านต้องการอะไรกันแน่ หรือต้องการครอบครองเมืองนี้ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง พวกเราหัวหน้าปราชญ์คงไม่ปล่อยให้ท่านทำได้ง่ายๆ หรือ” เสียงทรงอำนาจดังมาจากชายชราที่นั่งอยู่ตรงกลาง

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายคนของท่าน แค่อยากจะมาเจรจาเรื่องแม่มดทางทิศเหนือเท่านั้น เรื่องคนของท่านก็เป็นแค่การเข้าใจผิดกันเท่านั้น อีกอย่างพวกท่านไม่ต้องชู้หรือหอก ผมสัมผัสได้ว่าพวกท่านล้วนสูญเสียพลังธาตุในตัวไปจนหมดแล้ว” วันอธิบาย ด้วยดวงตาที่สามของเขา ต่อให้ปิดผนึกพลังธาตุไว้เขาก็ยังสามารถตรวจสอบได้อยู่ดี

“คนของเราบาดเจ็บขนาดนี้แต่บอกว่าไม่ได้ตั้งใจ นี่ถ้าตั้งใจจริงคงฆ่าทิ้งหมดแล้วสิ” หนึ่งในห้ากล่าวด้วยน้ำเสียงไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง

“หยุดก่อน คลาว” เสียงทรงอำนาจห้ามพอมดคลาว

“แต่ท่านเดโม คนพวกนี้...” พอมดคลาวพยายามจะแย้งแต่เมื่อมองหน้าท่านเดโมแล้วจึงเงียบลง

“ถ้าพวกเขาจะทำร้ายเราจริง ไยเขาต้องเจรจาอีก” พอมดเดโมพูดก่อนจะหันมาทางวัน

“เราจะพยายามเชื่อที่ท่านบอกก็แล้วกัน ท่านเป็นใครและต้องการเจรจาเรื่องอะไรเกี่ยวกับแม่มดทิสเหนือ” พอมดเดโมสำรวจเด็กหนุ่มตรงหน้าทีละนิดๆ ดูสบายๆ เหมือนกำลังเดินเล่น และไม่สามารถสัมผัสพลังธาตุใดๆ จากร่างกายได้เลย

“คือผมจะมาบอกว่า ผมจะไปจัดการเรื่องที่แม่มดทิสเหนือปิดผนึกความสามารถของพวกท่าน” วันตอบ

“แม่มดทิสเหนือร้ายกาจมาก คนจำนวนมากล้วนเอาชีวิตไปทิ้ง เรารู้ว่าท่านซ่อนพลังบางอย่างเอาไว้ แต่ท่านจะสูญเสียพลังเหล่านั้นทันทีเมื่อเข้าใกล้นาง ท่านจะแก้ปัญหารื่องนี้ได้อย่างไร” พอมดเดโมถามพร้อมกับยกประเด็นสำคัญที่ไม่เคยมีใครจัดการแม่มดทิสเหนือได้ขึ้นมาถาม

“ผมยังไม่รู้ว่าจะจัดการยังไงเพราะต้องแก้ไปตามสถานการณ์ แต่ผมคิดว่าปัญหาทุกอย่างน่าจะมีทางแก้ไข” วันตอบ

“แล้วท่านต้องการสิ่งใด ถ้าท่านจะจัดการปัญหานี้จริงๆ ก็ไม่จำเป็นต้องมาบอกเราเลย หรือท่านต้องการเป็นผู้ปกครองเมืองนี้” พอมดเดโมถามเรื่องสำคัญ

“ไม่หรอกครับ ผมไม่ต้องการเมืองนี้ แต่ผมต้องการให้ท่านอนุญาตให้นักเดินทางสามารถเข้ามาในเมืองได้ และขอหนังสือทั้งหมดในอาคารหลังนี้ก็พอครับ” วันต่อรอง เขาไม่อยากขโมยหนังสือไปโดยไม่จำเป็น

“ท่านนี่ก็แปลก ถ้าเป็นเจ้าเมืองก็ต้องได้หนังสืออยู่แล้ว แต่กลับเลือกขอแบบนี้ เอาเป็นว่าเราจับปากท่านก็แล้วกัน ทุกวันนี้มีพอมดแม่มดจำนวนมากได้รับความลำบากจากความสามารถของแม่มดทิสเหนือ เรื่องที่ท่านขอถือเป็นเรื่องเล็กน้อย” พอมดเดโมไตร่ตรองดูผลดีผลเสีย

แล้วก็ตอบรับ

“ฉันช่วยเหลือรายละเอียดสิ่งที่พวกคุณเจอให้ผมฟังหน่อยครับ ผมจะได้เอามาคิดหาวิธีแก้ปัญหา” วันถัดมา คิดว่าถ้ามีข้อมูลจากฟอรัมระดับสูงพวกนี้ ก็น่าจะสามารถหาวิธีรับมือได้ดียิ่งขึ้น ส่วนเอชิสันพยายามวิเคราะห์เทคนิคที่พีเซย์ใช้เมื่อครูเพื่อเอามาปรับใช้กับตัวเอง ในเมื่อพีเซย์ไม่ยอมบอก ก็คงต้องฝึกด้วยตัวเองเท่านั้น แต่การจะสร้างเกราะที่สามารถทำมุมสะท้อนเวทได้แบบพีเซย์ถือว่าเป็นเรื่องยากมากจริงๆ

เมื่อได้ข้อมูลจนพอใจแล้ว วันกับเอชิสก็เดินออกมานอกเมือง ใช้ไม้กวาดที่ซื้อามาบินไปทางทิศเหนือซึ่งเป็นป่าดิบชื้นที่สมบูรณ์มาก ทั้งหมดบินเหนือป่าเพื่อหลีกเลี่ยงการต่อสู้กับมอนสเตอร์โดยไม่จำเป็น จนถึงปากถ้ำซึ่งเป็นที่อยู่ของแม่มดทิศเหนือ ทันทีที่เดินพ้นปากถ้ำก็ได้ยินเสียงอริสรายงาน

“มาสเตอร์ถูกปิดผนึกพลังธาตุ จะไม่สามารถใช้พลังธาตุได้ภายในอาณาเขตเมืองชาเนียคะ”

“พีเซย์ หนูก็ใช้พลังธาตุไม่ได้เหมือนกัน ชูซาคูก็คือด้วย” เอชิสรีบบอกพีเซย์

“เป็นเหมือนกับที่เดโมบอกเอาไว้ว่าความสามารถนี้เหมือนสกิลอาณาเขต เมื่อเข้ามาในพื้นที่จะถูกปิดผนึกความสามารถที่สำคัญที่สุด ในขณะที่นั่นเอาไว้ ขนาดชูซาคูอยู่ในแวนก็ยังโดนปิดผนึกไปด้วยเลย” วันพูด นี่เป็นความสามารถที่น่าสนใจมาก รอยยิ้มสนุกผุดขึ้นที่มุมปากของวันเมื่อต้องเจอเหตุการณ์ที่ต้องคิดมากขึ้น

“แล้วจะทำยังไงต่อคะ เท่ากับว่าตอนนี้พวกเราไม่สามารถใช้ได้ทั้งพลังพิเศษ พลังปรารถ พลังจิต พลังธาตุ ถ้าจะต้องต่อสู้กับศัตรูที่เราไม่รู้รายละเอียดอะไรเลยน่าจะสู้ได้ยากมากนะคะ” เอชิสถาม ตอนนี้เธอต้องสู้ด้วยความสามารถทางร่างกายเท่านั้น และยังมีปัญหาเรื่องความต่าง

ของเลเวลอีก การโจมตีโดยไม่ใช้พลังอะไรเลยน่าจะทำได้ยาก ไม่สิ เรียกว่าเป็นไปไม่ได้มากกว่า

“ก็ไม่ต้องทำอะไรครับ ตอนนี้ต้องใจเย็นก่อน ยิ่งใจร้อนก็ยิ่งผิดพลาด พวกเราลองเดินเข้าไปดูกันก่อน แล้วค่อยหาทางแก้เป็นกรณีๆ ไปครับ” วันตอบสบายๆ แล้วเดินเข้าไปในถ้ำ

ภายในถ้ำกว้างประมาณสิบเมตรสูงกว่าห้าเมตร มีหินย้อยลงมาเป็นช่วงๆ อากาศปลอดโปร่งทำให้รู้สึกอยากเดินชมวิวมก วันเดินเข้าไปด้านในเรื่อยๆ อย่างช้าๆ และระวังตัว โดยให้เอชิสพยายามจับสัมผัสเผื่อมีสิ่งผิดปกติ จนกระทั่งเจอมนุษย์หมาป่าขนสีดำสนิท สูงสองเมตร แล้วอริสก็รายงานว่า

“มาสเตอร์พบฝูงมนุษย์หมาป่าเลเวล 120 จำนวน 50 ตัวค่ะ”

“จากข้อมูลที่ได้มาคนส่วนใหญ่จะตายกันตรงนี้ ส่วนคนที่รอดก็คือคนที่หนีออกไปได้ทัน มนุษย์หมาป่าพวกนี้เคลื่อนไหวได้เร็วและมีสัญชาตญาณที่ดีมาก ทำให้โจมตีได้ยาก ดีไม่ดีอาจโดนสวนกลับอีก” วันพูดถึงความสามารถของมนุษย์หมาป่าจากข้อมูลที่ได้มา ถ้าเขาใช้ความเร็วบุกเข้าไป ก็อาจถูกสวนกลับและได้รับบาดเจ็บอย่างหนักก็เป็นได้ วันมองมนุษย์หมาป่าที่พุ่งเข้ามาพร้อมกับถอนหายใจ

“เฮ้อ! ช่วยไม่ได้นะ ฉันคงต้อง...”